PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 2
ЛЮТИЙ
1985

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXVI ЛЮТИЙ 1985 Ч. 2

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 2 FEBRUARY, 1985 VOL. XXVI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІЇ

Л. Українка — Свята ніч	1
З. Маєвська — Роковини 22 січня 1918 - 1919 рр.	1
Ж. Заячковська — Учительський семінар в Торонті	2
О. Авраменко — Про Галину Кальченко	3
Галина Кальченко — Образ Лесі Українки	3
— Відзначення 100-річчя	4
Л. Українка — Дві музи	4
У. Пелех — Олесь Бердник — поет	5
О. Бердник — Коханий, заграй мені тишу	8
Замість китиці квітів	9
— Звернення	11
М. Меклейн — Про жіночий рух у Канаді	12
У. Пелех — Людмила Старицька-Черняхівська	13
Appeal for the Release of Human Rights Activists	15
The First Hope — A Look at Canadas Refugee Policies	17
Нашим дітям	18
М. Друль, Г. Матіешин — З окружного з'їзду	19
Вісті з заплянованих святкувань „Променя"	20
Вісті з Централі Союзу Українок	21
С. Бубнюк Нова книжечка для дітей	21
Г. Загоруйко, Л. Карпінська і Д. Окос — Пров З'їзд у Ванкувері	24
Є. Василів — Відзначення жіночого руху	25
Річні звіти відділів	26
Квіти незабутнім	27
Громадська хроніка	28
С. Кульба — Довкола дому	32
І. Вахна — Українська вишивка	32
Спогади Богдана Панчука	33

НА ОБКЛАДИНЦІ: Галина Кальченко — Скульптурний портрет Лесі Українки.

Ukrainian Daughters Cook Book

Ukrainian Daughters' Cookbook compiled by Ukrainian Orthodox Women's Association of Regina.

Traditional & favorite recipes.
Beautiful nine colorful pages.

Send cheque of $9.95 + $1.50 for postage and handling to:

Ukrainian Women's Association
1920 Toronto St.
Regina, Sask.
Canada S4P 1M8

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Роковини 22 січня 1918-1919 р.р.

Щороку український народ збирається і відзначає знаменні січневі дати для зорганізованого українського суспільства у вільному світі.

Минали довгі століття неволі й треба було чекати аж 269 років, щоб діждатися 22-го січня 1918 року, коли відновлено Українську Державу та 22-го січня 1919 року — коли дійшло до злуки всіх українських земель в одну Самостійну Державу.

Четвертим Універсалом 22-го січня 1918 року проголошено незалежність, а 22-го січня 1919 року — соборність.

Минуло 66 років, як на Софійському майдані в Києві проголошено Самостійну Соборну Українську Державу.

...Народ устав, порвав кайдани
Від нині буде вільний.
Від нині наша Україна
Вільна, Єдина, Самостійна —
Від Попраду — аж по Кавказ.

Створена в огні революції Українська Держава з першого дня існування опинилася в стані кривавої боротьби за волю й незалежність проти віковічного ворога українського народу — російського загарбницького імперіялізму.

В цій тяжкій боротьбі за тиждень по проголошенню державности, український народ склав першу велику жертву крови під Крутами, де 300 славних українських юнаків — лицарів ціною свого життя героїчно засвідчили непереможну волю українського народу жити в Самостійній Соборній Українській Державі.

Цю боротьбу, впродож наступних чотирьох років провадив далі український народ в лавах революційної Армії Української Народньої Республіки під проводом незабутнього Головного Отамана Симона Петлюри.

Ця тяжка, нерівна боротьба, в якій Армія Української Народньої Республіки вписала останню трагічну сторінку під Базаром, потім ще довго палала по всій Україні в формі легендарного повстанського петлюрівського руху, перетворившись згодом у підпільнополітичну боротьбу.

Вороги вирішили зруйнувати Українську Державу...

...Неначе грізний рокіт грому,
Мов блискавка страшних вогнів,
Війною йдуть на Україну
Численні орди ворогів...

Хоч наша відновлена Держава не встояла, український народ послідовно продовжує визвольну боротьбу й сьогодні в дещо змінених формах.

Відзначення роковин державної незалежности й соборности українських земель свідчить про невмируччість ідеї, що її не в силі вбити роки неволі.

Два великі акти 1918-1919 років — немов дві ясні зорі сяють досі й вказують шлях до боротьби за волю.

Ми свято вірим, той день настане,
Воскреслий дзвін заграє нам,
І зацвітуть білі каштани,
Софійський уквітчають храм.

І Ти воскреснеш, Україно
І Київ сяйвом загорить,
У бій за Тебе, Батьківщино,
Нас всіх Бог поблагословить!

Зінаїда Маєвська.

Леся Українка

СВЯТА НІЧ

В темну ніч ми зібрались громадкою йти
Так поважно немов у пригоді
Мали стати кому, а проте без мети,
Ми дивились на зорі та й годі.

Тихі, тихі й спокійні були
Ліс і поле на цілім просторі
І, здавалось, неначе ми чути могли,
Як спадали летючії зорі.

Всі розмови нескінчені тут на землі,
Десь кінчалися там між зірками,
Проти вічности неба були ми малі,
Але небо схилялось над нами.

Ніч без тінів і світло без проміння хвиль...
Все було і далеко й близенько.
І сіяли нам зорі за тисячі миль
І між нами світили низенько.

І немов над святими зірки золоті
У корону сплітались огнисту.
Отже й справді, здається, були ми святі
В тую зоряну ніч золотисту.

Женя Заячковська

Учительський семінар в Торонті

В днях 20-го і 21-го жовтня минулого року, відбувся учительський семінар в авдиторії нституту Св. Володимира в Торонті, зорганізований Комісією Шкільництва при КУК-Онтаріо.

З Оттави взяли участь — Женя Заячковська, учителька Курсів Українознавства при КУК і Ліля Никонюк-Джонсон, учителька Рідної Школи при православній парафії.

В сесіях взяло участь приблизно 50 осіб з різних околиць Онтаріо.

Учительська сесія почалася о годині 1-ій по полудні і тривала до 7-ої години вечора. За цей короткий час учителі мали нагоду вислухати одинадцять дуже цікавих промов. І це було можливе тільки завдяки умілому веденню голови Комісії Шкільництва д-ра Євгена Рослицького, який точно дотримувався порядку програми.

Програма була поділена на три сесії: перша сесія почалася про дитячі садочки. Тут виступали три учительки з дуже цікавими та оригінальними думками. Іванна Войда говорила про зорові посібники; Нуся Пенцак про розвиток мови пов'язаний з темою дня; Марта Хомин говорила про ролю пісні і музики в розвитку мови. Після цього слідували короткі дискусії.

Друга сесія була присвячена для рідношкілля. Тут виступали чотири учительки: Валентина Копиленко говорила про англомовні діти в українській школі і якими способами, методами вона здобуває свої успіхи. Таня Онищук говорила про ролю мистецтва в навчанні; добр. Катерина Бублик, учителька 6-ої кляси при Катедрі Св. Володимира в Торонті, розказувала про навчання української мови. Захоплююча промова була Оксани Соколик, досвідченої учительки української музики. З великою любов'ю і лагідністю, вона розповідала про навчання української пісні.

Третя сесія була присвячена Курсам Українознавства. Антоніна Горохович говорила про навчання літератури; Іван Кузів говорив про необхідність дисципліни в школі; Юрій Джуравець представив нові перспективи щодо навчання географії; Іван Боднарчук мав доповідь про співпрацю шкіл і діяльність громади.

Підсумовуючи, треба сказати, що всі промови були стислі і цілковито підготовлені. Жодна з тем не повторялася. Кожний промовець подавав щось відмінного. Для всіх учителів семінар був успішний і дуже корисний. Рекомендувати можна, щоб такі семінарі відбувалися частіше, та щоб у них обов'язково брали участь усі учителі, особливо молодшого покоління.

З нагоди нашого подружжя

Мейпл Ридж, Б. К.

Хальна Редакціє!

З нагоди Різдва Христового вітаємо Вас. Так само за час святкування жіночого руху ми мали нагоду читати цікаві статті про Наталю Кобринську, Ольгу Кобилянську, Лесю Українку, Олену Пчілку, які заповідали любити свій народ і служити йому без упину.

З нагоди 25-ліття нашого щасливого і веселого подружнього життя складаємо $25.00 на ювілейний фонд „Променя".

Сердечно бажаємо редакції успіхів у проведенні 25-ліття — ювілею журнала та дальшій успішній праці.

З пошаною і привітом,

Елан і Даруся Пасічник,
Мейпл Ридж, Б. К.

Провірте Вашу передплату... Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Про Галину Кальченко

До скульптурного портрету Лесі Українки на обкладинці „Променя"

Одного дня потрапив я до затишного будиночка, в якому колись жила Леся Українка, а тепер там літературно-меморіяльний музей. Дере'яними сходами піднявся нагору і завмер, побачивши біло-мармурову Лесю — таку несподівану, незвичну і водночас таку близьку, що від захоплення пересохло в горлі. Вона стоїть у тихій задумі — не та виснажена невилікованою хворобою, якою звик бачити на традиційних зображеннях, а мила й ніжна, мудра й чарівна у своїй невимовно прекрасній жіночості, велика поетеса мого народу. Ліва рука, що обрисом своїм скидається на білокрилу чайку, піднесла до підборіддя і, здається випростає зараз у широкому плавному жесті і мовить: „Стояла я і слухала весну"...

Леся тут ще зовсім молода, ще світ не полонили вічні шедеври: „Лісова пісня", „Камінний господар", „Касандра", попереду ще стільки творчих мук і фізичних страждань, але вже поміж багатьох перлин її громадянської лірики спалахнули „Досвітні вогні", а „Сльози перли" потрясли Івана Франка, і він визнав: від часу Шевченкового „Поховайте та вставайте, кайдани порвіте" Україна не чула такого сильного, гарячого та поетичного слова як з уст цієї слабосилої дівчини...

...На другому поверсі, посеред численних стендів з документами, книжками, особистими речами поетеси, я знову побачив скульптурний портрет з мармуру, Леся сидить, склавши руки на грудях. Сильне вольове обличчя. Крізь горду поставу проглядають дозріла сила духу, незламність волі, глибочінь філософського мислення. Під цим портретом прочитав ім'я скульптора: Галина Кальченко.

Галина Кальченко

Пізніше, коли ми познайомилися, я дізнався, що ліпити портрети вона починає задовго до того, як візьме в руки глину, виношує майбутній образ, доки остаточно не викристалізується в душі, а як що це історична особа, то до найменших подробиць вивчає її життя і творчість.

О. Авраменко з „Етюду про Галину Кальченко, „Україна" липень 1972.

До сторіччя Лесі Українки

ОБРАЗ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

(Правопис виправлений)

Серед моїх найулюбленіших письменників на почесному місці — Леся Українка. З почуттям шанобливого захоплення прагну осягнути цирочінь обріїв її творчости. І щоразу, перечитуючи написане поеткою, відкриваю для себе все нові, невимовно прекрасні грані її мудрого, мужнього й ніжного таланту. Кожне таке відкриття приносить радість. Вона примушує піднесено-схвильовано битися серце, будить уяву, думки; цією радістю завжди хочеться поділитися буквально з усім світом. Людина завжди ділиться одна з одною чимось добрим, приємним. Бо яка ж то радість відкриття, коли її ховати від усіх!

І я нею не можу не поділитися. Тільки висловлюю її мовою своєї професії скульптора — мовою пластики. Вже багато років працюю над втіленням образу поетки в творах портретного жанру. Вивчила безліч іконографічних матеріялів, документів, стоси томів, спогадів, досліджень вчених, присвячених нашій Лесі. А її безсмертні рядки вкарбувались у пам'ять назавжди.

Все це випробуване думкою, відчуте серцем, дає уяві поштовх, настійні імпульси для пошуку найбільш оптимальних формально-змістових варіянтів вирішення певних аспектів образу моєї героїні.

Відзначення 100-річчя у Вінніпезі

Під Патронатом Крайової Управи, Вінніпезький Відділ Комітету Українок Канади, урочисто відзначив 100-річчя Українського Жіночого Руху.

В неділю, 18-го листопада, 1984 року, о годині 3:000 після обіду, в „Плей Гавз" театрі, відбувся святочний концерт.

Свято відкрила вступним словом голова відділу пані Ярослава Паламарчук, та попросила присутніх вшанувати тих ,які відійшли у вічність, хвилинною мовчанкою.

Програмою переводила бувша голова Крайової Управи Комітету Українок Канади, пані Люба Чайківська.

Святочна програма концерту, відбулась на високому рівні, з сольовими, хоровими та інструментальними виступами мистецьких сил міста Вінніпеґу.

Жіночий хор ім. О. Кошиця, під дириґентурою Володимира Климкова, виконав дві пісні — „У полі береза" та „Понад тими горонь-ками".

Ансамбль бандуристок „Золоті струни" під дириґентурою Лариси Продан, виконав — „Буковинська" інструментальна, „Ой у гаю" та „Звідси гора".

Дівочий хор „Ярослава", дириґент Ярослав Щур, виконав три пісні — „Не шуми калинонько", „Червоні маки" та „Як си заспівам", при фортепіяновім супроводі — Петрусі Щур.

Жіночий хор при катедрі Пресвятої Трійці, під дириґентурою Василя Соломона, виконав дві пісні — „Колискова" та „Терни квіти".

Святочну доповідь виголосила д-р Савеля Стечишин, з Саскатуну, основоположниця першої української жіночої організації, Союзу Українок Канади та громадська діячка. Доповідь була надзвичайно змістовна. Починаючи від княжої доби аж до теперішнього стану українських жіночих організацій на еміґрації, доповідачка з'ясувала події, змагання, посвяту та творчу працю української жінки, яка є рівноправна з чоловіком в родині, в суспільстві та в державі.

Кінцеве слово виголосила пані Люба Чайківська. Святочний концерт закінчено українським національним гимном „Ще не вмерла Україна", у супроводі жіночого хору катедри Пресвятої Трійці і присутніх.

Після концерту в „Вестон" готелі відбулася зустріч з гостями з поза Вінніпеґу. Була подана кава з перекускою.

Вінніпезький відділ Комітету Українок Канади.

Якось в мою майстерню, де на станку стояв ескіз постаті поетки, зайшли мої колеґи-художники. Один з них, оглянувши ескіз, зауважив, що Леся Українка майже все життя тяжко хворіла, і тут, в її зображенні, треба було б, на його думку, і форми обличчя загострити, і руки зробити більш худими, тоншими. Я не могла з цим погодитись.

Звичайно, мені було добре відомо про хворобу Лесі, про те, як вона вела „тринадцятилітню війну" з кістковою туберкульозою; з давніх фото на мене дивились її вимучені нестерпним болем очі, які здавались ще більшими на висуненому фізичними стражданнями обличчі...

Та вирішення образу Лесі в моїй творчій думці, уяві диктували не лікарські діяґнози, а сильне, гаряче та поетичне слово, незламний волелюбний дух борця, чистота і ніжність Прометеєвої доньки, яку називали лицарем свободи і справедливости. Саме такою вона прийшла до нас через десятиліття, такою прийде в майбутнє.

Такою я знаю, бачу Лесю Українку, люблю її безмежно, на все життя.

Галина Кальченко
(Київ, „К. Ж." ч. 21)

Леся Українка

ДВІ МУЗИ

Прилинь до мене, чарівнице мила,
І запалай зорею надо мною,
Нехай на мене промінь твій впаде,
Бо знов перемогла мене ворожа сила,
Знов подолана я, не маю сил до бою, —
Я не журюся, бо знала — се прийде.
Спокійна я, боротися не хочу,
В душі у мене іншії бажання:
Я тільки думкою на світі буду жить,
Я хочу слухать річ твою урочу
І на своїм чолі твоє сіяння
Почуть бажаю хоч єдину мить.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

ОЛЕСЬ БЕРДНИК – ПОЕТ

Хочеш — і засяють нові зорі,
Забажаєш — згаснуть всі світи!
Скажеш Слово і в пустім просторі
Може казка нова розцвісти...

Олесь Бердник: БЛАКИТНА УКРАЇНА

Перші прозові твори Олеся Бердника футуролога розглядають проблеми всесвіту, боротьби світла з темрявою в ньому, подають багато інформацій про небувалий технологічний розвиток, що його осягнути може людина в поєднанні розуму, серця з приматом, з вірою в безсмертність людини. Наводить приклади життя саме таких людей, що були одягнені в нове вбрання духу, життя Джордано, Ґанді, Тараса, Петефі, Байрона, Вітмена, Гіпатії, Спартака. Пропали імперії минулого, а ідеї велетнів духу, повстанців проти темряви й зла невмирущі. Письменник вірить, що людина, збагатившись здобутками духовости попередніх поколінь, народившись вдруге від духу, може стати архітектором Нового Світу радости й любови. Тому й стільки в його творах закликів досліджувати самого себе, прямувати до самодосконалення, прислухатись до голосу душі, яка веде людей до Центральної Душі, до Бога.

У прозовій творчості Бердника з першого періоду зустрічаємо багато віршів. Є вони у „Золотому Корсарі", у „Прометеї", більше в пізніших творах — у „Святій Україні", що є збіркою есеїв і листів. Єдиною досі відомою нам збіркою поезій є **„Блакитний коваль".** „Сучасність" (ч. 5/1979) помістила два розділи з містерії „Закляття" — „Флібустьєри ночі" та „Дике поле". У збірці „Свята Україна" є поезії: „Україно моя, рідна Мати моя", „Золоті Ворота?", „Хтось казав мені: — Смішний, диваче", „Розкривайте серце", „Блакитна Україна", „Пора! — божевільна баляда", а взагалі вся творчість Бердника поетична. Можна поділити її на дві частини: у ранішній більше загальної філософії, а друга майже вся звернена в бік України.

Чому ж збірка має назву Свята Україна? Поет подає пояснення: саме слово Матір — хвилююче, святе поняття, багато синонімів цього слова є у нашій мові, а промовляють його люди в різному віці з великою різноманітністю відтінів розуміння і хвилювання. Мати Велелюдна, народжена від невидимого духу, стоїть на сторожі, щоб людина стала творцем слова, мислі й чуття, вона спільна матір для народунації. Без неї, каже поет, ми „не можемо стати людьми серед людей". Святою ж Україна в розумінні поета є тому, що вона — це легіони матерів, героїв, творців, шукачів щастя, тих, що зберігають у своїх душах, разом з матерями інших народів, святу мрію про майбутнє радісне, щасливе, надхненне зоряне життя, сповнене любов'ю і світлом. Бо святість порожньою бути не може, і тому

І зірки в далині — то Вкраїни вогні,
То все Ти, То все Ти!
Струни кобзи бринять. Україно, в мені,
Мов би райдужні в небо мости...
(С. Україна, стор. 17)

Але, щоб у майбутньому цю святість Україна зберегла, і збагатила свій неповторний творчий дух, треба поставити біля Золотих Воріт сторожів, які б боронили її від зла, від того, щоб „чужі ідеї і загони не проникли на стежки святі". Такими сторожами є тепер відомі й невідомі нам політв'язні. Вони тим світлом, що вказує шлях до „Світонії — Царства Свободи" не тільки українцям, але усьому людству. Вони є жертвами того зла, що панує в СССР. Узурпатори влади у ньому „ідею любови затьмарили хмарами ненависти", горя, неволі, а видумані псевдозакони використовують на те, щоб нищити непокірних, а мільйони людей тримати у рабстві. Бердник остерігає людство перед тим, щоб воно не „пізнання не робило рабою утилітарної технології", свободи не використовувало для тиранії, ідеї любови не споневірювало сексом, а ідею росту духу не зводило до „культу торгівлі з Богом". Щоб людина не втрачала відчуття вічности, щоб щоденне життя людей в розкошах не ставало ґанґреною для духового росту, щоб горів

у людських душах вічний вогонь віри у безсмертність духа, в силу сумління, зоряного слова, сповненого любов'ю.

Поет будить духа, бо тільки духові вартості зможуть уберегти людство від знищення. А що життя духові дає великою мірою Слово-Логос, поет багато уваги присвячує і йому. Воно ж бо, коли надхненно передає вогонь розкритої думки, веде до „зір праведних, пречистих", у новий світ.

У поезії „Золоті Ворота" поет розкриває символіку історичної пам'ятки, що нею є в Україні Київські „Золоті Ворота":

Побратими, гляньте на Руїни!
То ж не прах, не камені прості, —
То в руці Святої України
Всесвіту Ворота Золоті . . .
(С. У., стор. 19)

Бердник не тільки мрійник, фантаст, він бачить реальну дійсність — рідна мова в містах і містечках України стає анахронізмом, юні душі дітей чужою для них мовою не пізнають повноцінного духового образу України, омріяної поколіннями у довгих віках, в Україні щораз більше „Сірих Двійників", заплутаних у теоріях про універсальну мову, про вищість культури народів загарбників. Відчуття святости Батьківщини потрібне поетові, вона йому дасть таку силу, що й у пеклі він зможе „створити Карпати", а коли опиниться на Марсі, то і там

. . . у кратерах суворих
Матері Небесній (помолитися)
І (побачить) знову Чорне море . . .
(С. У., стор. 23)

Не страшними йому будуть ні смерть, ні різні випробовування, бо в душі він несе „незламну вірність", в серці його коріння „рідної Вкраїни проростає і невимірність".

У прозовій частині „Думи про Рідну Матір" письменник подає багато влучних заперечень щодо теорій про „універсальну мову", „єдине людство", бож Матір Всесвіту породила народи і їхні мови, а творці теоретичних схем „єдности" та універсальности — це „деґрадовані уми марнолюбних людей", бо хто „зречеться Рідної Матері, той уже не буде сином жодної матері. Він стає Зрадником — навіки, на всі епохи і світи".

Не визнає Бердник іншої суверенности держав, як духової, бо тільки тоді духовні уряди духовних націй створять „ядро зоряного братерства землі". У такім братерстві непотрібні будуть армії, війни, тюрми, залишаться тільки армії знання, любови, творчости. Ворогів Святої України Бердник закликає піти слідами апостола Павла — влитися в братерство синів Матері, покинути темряву, прийти до Блакитного Храму.

У поезії „Блакитна Україна" мова про місію, яку має сповнити поет. Йому геній його дав незвичайну силу — може він світити нові зорі, а в пустім просторі оселювати чародіїв з казки. Але товариші поетові закуті в Тартарі-підземеллі, поетові геній пропонує піти до них, допомогти їм визволитися.

Поет має також покохати окрадену й закуту свою Матір-Україну, з'єднавши „воєдино (Зло й Добро, і полум'я, і тлінь) Тишу Божу й ревище звірине. І молитву й грім палахкотінь!" Поет на все погодився. І за те, що він витерпів, перебуваючи серед зміїв, дивлячись на „кров'ю битий шлях" сторіччями, в нагороду геній відкрив йому по другому боці прірви образ України в сяйві зір, у вінці. Вона кликала його до себе, але треба було вможливити шлях до неї через прірву, а це може осягнути лише той, „Хто полюбить пекло серед раю (І Буття у Вічнім Забутті"). Призначено це зробити синові України, його жертвою — він має лягти у прірву, щоб створити мости. А тоді по них підуть люди у „Заповітний Край". Цей мотив месіянізму Бердника наближає його філософію до християнства, а образ прірви поет часто змальовує у всій своїй творчості.

Особливим, іншим і щодо змісту, і щодо форми і щодо стилю є твір **„Пора!"** Його автор назвав божевільною балядою. А божевільна вона своїм змістом, словником, римою, ритмом і фонікою звуками). Це казка-сатира про історію України. Україна! Країна. Руїна, Раїна?" До назви „Україна" звуково подібні слова — країна, руїна, раїна — бо справді наша країна це руїна, але могла б бути раєм; вона дочка Ладина — богині любови, достатку, але якже окрадена, окраяна, Країна, яка віками шукає правди, тужить за свободою, бореться за неї, бо „всі дороги й пороги до Бога серце (її) пролягли". Вона невгнута, бо має багату культуру й береже її для добра всього людства. Було всього в Україні: ..Хозаризація, Візантизація, Татаризація, Полонізація, Германізація, Русифікація", були бійці-герої і гуляки, холопи ниці й кобзарі-співці. Досліди ж

над мовою вказують на початки її в праджерелах поруч з мовами ведів, ірійців.

Проходить автор всі етапи історії України, згадує Кия, могутність князів і занепад їхньої монархії. Про сусідню Московщину з її Іваном Калитою пише таке:

Дружить із ворогом і не бідує
Хитрий пройдоха Іван Калита...
Рим небувалий тихенько будує...
Русь піднімає...
Русь — та не Та...
(С. У., стор. 66)

Нащадки його, змішавшись з наїздниками азіятами, стали „розбійниками лютими", вони несли „плаху і путо всім, хто не зрікся любови й добра..."

Згадуючи Хмельницького, іронізує з його талану:

Є талан... є талан...
Як ударив буйний хміль
В серце України!
Як упала на постіль —
Так і спить донині!..
(С. У., стор. 68)

По всім світі відомі були козаки своєю хоробрістю і лицарскістю, але „бісова притворниця" — тобто цариця — (Молоточком тихесенько) в лоб, в лоб! — тобто зруйнувала Січ, а по них тільки „вороних на безлюдді" крякало...

Але бачить поет батька Ра (світло) над світом і вірить, що Україна — „Зоряна Дівиця" покличе своїх дітей — нових Ра-синів і підуть вони у степи між квіти — пахучі та густі...

„Блакитний коваль" — своєрідна збірка віршів Бердника, це квітесенція його духовости, в якій бачимо поетове розуміння суті існування людини, пов'язання з народом, поетові роздуми про релігію, а особливе багатство його душі розкривається у ліриці на тему кохання. У збірці 52 віршів, 1 поетична поема, вступ і закінчення (прозові) — звернення до людини, щоб запевнити її, що вона найбільша цінність у бутті, щоб вона в ім'я „Ясного Завтра", віддавала себе на благо всіх. У ній поетичний образ філософії Бердника — про вогняні зерна, про прекрасні польоти в зоряні простори, про сина, що його, ще ненародженого призначив поет для „буйного герцю з пітьмою".

Народи мені воїна — сина,
Козака народи,
На долоні Матусі — Вкраїни
Горілиць поклади...
(Б. К., стор. 24)

Не оминув Бердник згадати в поезії Діда-Славуту. Мова в ній про ролю річки, окутаної леґендами й любов'ю народу, річку таку оспівану й прославлену в піснях і творчості народу, річку, що приносить вісті сучасникам з минулого, а передає думи сучасників дальшим поколінням.

Любить поет Карпати, наводить розмову поміж горами і Черемошем („Задрімали Карпати"), гори задрімали, а Черемош клекоче бурунами, він сварить когось за те, що нема на ріці бокорашів (дараб), а їх нема, бо потік став мілкішим. Говерля обіцяла, що на весні пішле ялиці, щоб з лісів Верховини попливли вони до казкових країн.

Леґендарна квітка-рута має для поета таку чарівну силу, що зможе розірвати путa, розігнати горе. І тому він закликає лицарів іти на поля дівчини Галі, бо вони багаті рутою, **(„Про руту — дивом куту").**

Є в збірці **„Дума про очі",** яка так багато каже про їхню спроможність — з них видно безмежжя дороги, і дива перемог, і смуток невдач, бачимо в них слово кохане, і радість привіту. Коли ми дорослі, тоді ввижаються нам казкові очі матері, коханого чи коханої, побратима, з очей навіть на портреті можемо побачити пророка, а у образі краєвиду з лелеками десь на чужині бачимо єдині, небувалі, пророчі очі Вітчизни.

Прекрасний образ білої хмарки в блакиті спонукує поета порівнювати її появу в блакиті з переживаннями короткої миті захоплення його красою. Хочеться і ту мить і ту хмарку зупинити:

— Не вмирай, білокрила
Дай тебе полюбити.
— Не для тебе
Ніжноплинні цілунки.
Хмари в небі
Для вогнистого трунку!
А тобі — лиш надія —
Всеохоплення миті!..
Біла хмарка в блакиті...
(Біла хмарка, стор. 47)

Чудові, повні чару й таємної сили любови, вимовного саморозкриття поета є його ліричні поезії про кохання. Поет запрошує у „колиску своєї душі Неповторну", він готує для неї початок нового світання, такого почуття, яке навіть у віршах передати неможливо. Туга за коханою, наче прибій галактики „розгортає у вічність тривоги сувій". І для поета без ко-

ханої — це небуття. Чекаючи на її появу, туга мучить його, наче Прометея, прикутого до скелі:

Прилети. Неповторна
Минають секунди-століття,
Блискавиці небесні обпалюють серце моє.
Я чекаю Тебе над безоднею світу,
Де безжалісний птах Прометея клює...
(Ти прийди..., стор. 39)

У поезіях про кохання поет розкриває його суть, — воно це спалах чуття і дарунок таланту, і жага та хижа пристрасть, є у ньому і драми, і комедії, кпини, але й божественне слово, бо матір'ю його є істина, вершина ж її в містерії, в незбагненній таємниці.

Не міг оминути в поезіях Бердник вогню. Йому ввижається хлопчик, що сіє в ріллю вогняні зерна. То знову коні полум'яні, що їх можуть осідлати відважні люди, яких манять незнані світи, **(„Хай минають моторошні роки", „Заіржали в небі коні").** Вогонь же символ переходу з одного стану в інший, він початок життя. У поезії **„Ми не діти Землі"** складна проблематика про взаємини людини й всесвіту, людини й України, людини і людини.

У драматичній поемі **„Остання ніч"** та ж філософія про правду буття. Бруно фізично гине, але духово живе, бо його тіло в муках згоріло, зате душа житиме вічно.

Назву збірці поезій дав вірш **„Блакитний коваль".** І образ небесного блакитного коваля викликають у нашій уяві майже всі вірші. Бо в них філософія про складність людського життя, про вогонь, який необхідний людині, щоб кувати красу й силу душі.

Форма поезій Бердника — чотиривірш, рими багаті — одногрупні та різногрупні, римування різне — перехресне й парне. У мові багато метафор і символів, часті протиставлення, через те вона образна й поетична. А добирання відповідних звуків — голосних чи приголосних для римування дає мові й милозвучність. Все це творить особливий, індивідуальний стиль поетичної творчости Бердника.

Творчість Бердника виповнена складною філософією. Її зачерпнув письменник з різних релігій народів світу та від мислителів. Є в нього й власна, створена в умовах його скомплікованого життя. Письменник найбільший конфлікт в боротьбі між свободою-істиною і поневоленням-хаосом думок, пітьмою-небуттям бачить у тому, що через брак свободи самороскриття людини, зупинилося в людей прагнення світла. „Енергія і воля народів, як виразників Суті Світла, запряжена в споживацькі програми, котрі нікуди не ведуть" — твердить він. А за таких умовин людина не може розвинути всієї своєї потенційности.

Тому й виринає питання — Як же розкриватиме свою потенційність Бердник тепер, коли попав у таку пітьму, яка не тільки принесла йому всі „функціональні програми закріпачення", але й затьмарила його постать „блакитного коваля", що так боровся досі за „будову духового бастіону в умовинах дисгармонії і ворожнечі". І як нам — читачам його творів, послідовникам його ідеалів розганяти пітьму, що окутує його. Ми знаємо, що реакція темряви на його творчість була така жорстока, а засоби такі удосконалені, що сили його могли послабнути. Але все те, що написав Бердник досі, дає стільки світла, що ніяка тьма не закриє тих шляхів, що їх він проклав своєю творчістю до Нового Світу.

Уляна Пелех

* * *

Коханий, заграй мені тишу
На дивну бандуру Мовчання...
Хай душу мою заколише
Сюїта мовчання...

Заграй на сопілку чекання
Безмовну симфонію дива,
В колисці твойого кохання
Я буду щаслива...

Мій добрий, заграй мені думу
На вечора зоряних струнах,
Акорди щасливого суму
Хай котяться в лунах...

А я полечу до смеркання
В обіймах твоєї розмови
В мелодії Пісні Мовчання,
Нечутного Слова...

Коханий, відкрий свою душу...
Волошку у стиглому житі,
Бо стати віднині я мушу
Мовчання Блакиті...

Пелюстками ніжного квіття,
Що зріє зорями лише...
Мій рідний, у Ніч Заповітну
Заграй мені Тишу...

Олесь Бердник

Бп. п. Ганки Романчич-Ковальчук
Ст. Катеринс, Онт.

Дня 18 жовтня 1984 року відійшла у вічність на 86-му році трудолюбивого життя одна із передових заслужених діячок нашого суспільства, бл. п. Ганка Романчич-Ковальчук.

Народилася Ганка в Канаді у фармерській околиці Косів, біля Давфину, Манітоба. Виростала вона в середовищі свідомих українських піонерів, які організували в Канаді Українську Православну Церкву, а батько покійної, Дмитро Романчич був одним із її основоположників. Ганка була свідком процесу організування і зросту Церкви, а пізніше сама стала передовою і відданою членкою в її рядах. Вона була основоположницею Союзу Українок Канади і першою її секретаркою.

У 1928 році Ганка Романчич працювала у Жіночому Бюрі при Альбертському уряді, а опісля переїхала до федерального уряду прем'єр-міністра МкКензі Кінга, приділена до міністра С. Д. Гав. Тоді вона мала нагоду організувати жіночі гуртки по фармерських околицях у степових провінціях. Вона дорадживала їм у справах домашньої господарки, заохочувала їх вишивати, ткати, писати писанки та взагалі дбати про зберігання народнього мистецтва. Рівночасно вона мала широкі зв'язки з канадськими жіночими організаціями і гідно серед них репрезентувала наше українське жіноцтво.

Ганка Романчич була учасницею Першого Українського Жіночого Конґресу у Станиславові у 1934 році, а у 1938 році, на запрошення Ліги Націй брала участь у Женевській конференції в справах статусу жінок. У 1947 році брала участь у конференції Міжнародньої Ради Жінок у Філядельфії. На всіх згаданих зборах була одною з промовців. Користаючи із побуту в Европі у 1934 році вона доповнювала своє знання народнього мистецтва, відвідуючи університети та музеї у Відні, Варшаві, Букарешті, Ватикані, Парижі та Лондоні. Маючи вже ширший досвід і знання, Ганка почала вводити в життя пляни, щоб створити музей, де зберігалося б українське народнє мистецво, яке б віддзеркалювало нашу і нашої спадщини культуру. Таким чином постав музей у Саскатуні ,який сьогодні зріс до поважної інституції, що має свої відділи в інших містах Канади.

Панахиду служив настоятель прот. Тарас Славченко в неділю 21 жовтня, а понеділок 22 жовтня заупокійну Літургію служили: прот. Т. Славченко, о. Григорій Планіда і прот. Петро Ґліцький, та був при служенні в вівтарі піонер о. протопресв. Петро Самець. Співав церковний хор Св. Юрія в Ст. Катеринс під керівництвом пана Олекси Мельничука. Прощальне євангельське слово сказав о. Тарас Славченко, відмічуючи життєвий шлях покійної у світлі науки Христової. Тіло покійної Ганки похоронено на цвинтарі „Вікторія Лавн".

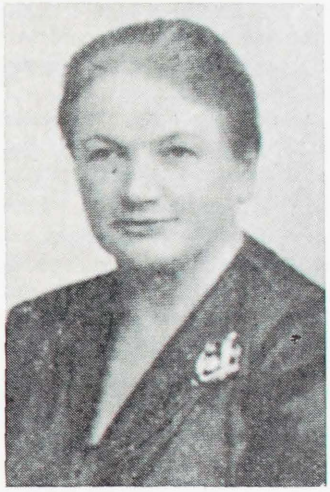

Після похорону у церковній залі відбувся поминальний обід, який приготовили жінки товариства сеньйорів ім. „Калина" на бажання покійної. Господарем на поминальному обіді був голова громади п. Михайло Головаш, який в імені громади склав співчуття жалю родині і всім членам громади та зазначив, що покійна була твердою, енергійною жінкою, яка не тільки на заході Канади, але й тут на сході, багато спричинилася до розбудови Української Православної Церкви та жіночої організації.

Голова відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки у Ст. Катреинс пані Тетяна Дем'яненко склала співчуття, підкреслюючи заслуги і працю покійної у відділі в Ст. Катеринс.

Від товариства сеньйорів імені „Калина" склала співчуття пані Бобро, висловлюючи признання покійній за ініціятиву у заснуванні товариства для старших та за її дорогоцінні вказівки.

Покликано до слова довголітню приятельку покійної, пані Емілію Остапчук-Конюх, бувша урядниця у державних урядах Британської

Колюмбії та Канади. Пані Конюх сказала, що покійна заслужила на поклін за її відданість у праці для українського суспільства і пошану за те, що у канадському середовищі завжди стояла на сторожі доброго украніського імени. Вона підкреслила, що покійна Ганка безмежно любила землю своїх батьків — Гуцульщину ,і цю любов вона зуміла гармонійно узгіднити з її почуттям великого патріотизму до Канади — свої обов'язки супроти них вона рівномірно виконувала.

Зі словами співчуття говорив о. протопресвітер Петро Самець, піонер Української Православної Церкви в Канаді. Він нагадав дитячі роки покійної і підкреслив її шляхотну прикмету християнської любови до ближнього.

Від імені Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади та від відділу ім. кн. Ольги в Торонто висловила співчуття пані Стефанія Олійник, підкреслюючи участь покійної в житті організації на сході Канади, а від відділу ім. Лесі Українки в Гамільтоні передала щире співчуття — пані Марія Казанівська.

Пані Марія Ткачук, бувша голова музею в Саскатуні та Централі Союзу, яка прибула на похорон із Саскатуну, обширніше з'ясувала великі заслуги покійної Ганки в Союзі Українок Канади, і дала особливе признання за її почин у створенні музею С.У.К.. Між іншим, пані Марія Ткачук сказала, що покійна була „жінка перед своїм часом", яка своєю далекозорістю зуміла впровадити в життя потребу зберігати наші народні скарби не тільки як зразки нашого мистецтва для наших поколінь, але й для оцінки нас, як культурного народу нашими співжителями Канади.

З почуттям жалю говорив п. Торошенко з Виндзору, член Товариства Українців Самостійників, який пригадав участь покійної на всіх організаційних з'їздах і підкреслив її відвагу у всіх її виступах.

Пані Маріян Пепер з Калґарі, рідна сестра покійної чутливо висказала від себе і родини останні слова прощання, між іншим словами...

From our earliest memories Hanka has been a loving, caring person to her family and everyone who has come in touch with her. She has an aura of legend about her, to us, she was the sister who was always away, like the knights of old or the sister of charity, who was out among the poor and suffering, the immigrants, and the people of her heritage, teaching them English, and the ways of their adopted land. She taught handdicrafts and survival, and how to be good Canadians without losing their love for their ancestral language and customs.

Hanka lived a full and rewarding life. She was a wonderful woman. She lived up to the many sorrows and tribulations which life can bring, and always she did it with great and cheerful faith that life would be kind enough not to test her beyond her ability to endure. Memory is a wondrous thing, dear frinds. You will always have Hanka with you. Death cannot kill what never dies. This is the comfort of friends, that though they are said to die, yet their friendship is ever present. I have spoken to you but I have given you no words of comfort. In all the saddest bereavements in life, there are no words to express our deepest feelings — we just back on the language of silence... Goodby, Dear Hanka".

На останку д-р В. Титанек ,адміністратор останньої волі покійної склав подяку всім, які в який небудь спосіб прислужилися в похороні, в приготуванні обіду та відпровадили покійну в останню дорогу.

Господар, пан Михайло Головаш закликав присутніх скласти дар на пресу для поміщення згадки про похорон. Збірка принесла $150.00.

Закінчено поминальний обід молитвою та відспіванням Вічної пам'яти.

Хай ці скромні слова будуть вінком нев'янучих квітів на могилі сл. п. Ганки Романчич-Ковальчук, а пам'ять про неї хай буде між нами вічною.

Емілія Остапчук-Конюх

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ НА СЛОВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Головна Управа Союзу Українок Канади, на пам'ятку Ювілейного Року 100-річчя з дня народження поетки і письменниці Лесі Українки, видала гарний збірник пісень на її слова, під назвою „На крилах Пісень".

У цьому збірнику поміщено двадцять-п'ять пісень, написаних різними композиторами, зокрема клясиків і сучасних.

Більшість пісень є сольо-співи в супроводі фортепіяно, п'ять пісень для жіночого хору і одна пісня „Жалібний Марш" (Умер Батько Наш), музика М. Лисенка, для мішаного хору в супроводі фортепіяно.

Книжка видана на гарному папері з твердою обкладинкою, оформлення пані Дарії Бродгед.

ЗВЕРНЕННЯ

В СПРАВІ ЗВІЛЬНЕННЯ АКТИВІСТІВ ПРАВ ЛЮДИНИ — МИКОЛИ ГОРБАЛЯ І ЙОСИПА ЗІСЕЛЬСА

У зв'язку з посиленням репресій і переслідувань українських правозахисників в Україні, з огляду на трагічну ситуацію, коли українські патріоти все частіше помирають в радянських тюрмах і таборах, Комітет Українців Канади закликає українське громадянство в Канаді відгукнутися на заклик Комісії Прав Людини при СКВУ і приєднатися до акції оборони двох правозахисників Миколи Горбаля та Йосипа Зісельса в Україні.

Акція оборони цих двох політичних в'язнів була розпочата Павлом Стокотельним, недавнім емігрантом з України і чоловіком відомої української правозахисниці, Надії Світличної.

1-го листопада цього року Павло Стокотельний перевів голодівку перед будинком Об'єднаних Націй в Нью Йорку на знак протесту проти того, що влада не випустила на волю після відбуття покарання його друга, українського політичного в'язня, члена Української Гельсінкської Групи, Миколу Горбаля, та проти поновного арешту іншого члена Української Гельсінкської Групи, Йосипа Зісельса.

Павло Стокотельний розпочав голодівку із наміром триматися якнайдовше аж до часу відчутних для його друзів результатів. Однак за декілька днів голодівки лікарі констатували в організмі голодуючого серйозні, загрозливі для життя зміни і порадили йому припинити голодівку і лягти до лікарні. Павло Стокотельний продовжував голодівку 12 днів. Він припинив її після особистої обіцянки представника американської делеґації до Організації Об'єднаних Націй зробити все можливе для двох правозахисників, а також запевнень української громади в Америці продовжувати започатковану ним акцію.

До розпочатої Стокотельним справи оборони Горбаля та Зісельса підключилися такі організації як Міжнародна Амнестія, Фрідом Гауз та АОЛПУ (Американці в Обороні Людських Прав в Україні).

До відома української громади в Канаді подаємо короткі відомості про Миколу Горбаля та Йосифа Зісельса.

Микола Горбаль — український поет і композитор, вперше був заарештований за написання поеми „Дума" в 1970 році. Звинувачений і засуджений за „український буржуазний націоналізм", він відбув 7 років неволі, повернувся на Україну, одружився і оселився в Києві. Працювати за фахом Миколі Горбалю так і не дозволили: КДБ не спускало з нього ока, цькування і переслідування були постійним явищем в житті Горбаля. У 1979 році він стає членом Української Гельсінкської Групи і його незабаром арештовують знову. Не маючи жодної законної підстави на арешт, йому інкримінують сфальшоване звинувачення і засуджують на поновних 5 років неволі, які він повністю відбув у жовтні 1984 року. Однак за два дні до звільнення його, не випускаючи з тюрми, звинувачують знову і замість того, щоб відпустити на волю, починають нове слідство.

Можна уявити собі, що його чекає попереду. Доля „вічних" в'язнів Юрка Шухевича, покійних тепер Олексія Тихого, Валерія Марченка, Юрія Литвина, та десятків інших українських в'язнів сумління доводить, що влада вирішила приректи українських патріотів на повільну смерть у в'язницях і концтаборах.

Йосип Зісельс — активний правозахисник з м. Чернівці, член Української Гельсінкської Групи. Збирав матеріяли про зловживання психіятрією на Західній Україні, себто про випадки покарання правозахисників примусовим лікування у психлікарнях. Був арештований у 1978 році і засуджений на 3 роки ув'язнення. В грудні 1981 року відбув покарання і повернувся до Чернівців, до дружини й малолітнього сина. 19 жовтня 1984 року Йосиф Зісельс був арештований вдруге без жодних на те причин. В день його аршету в Чернівцях проведено низку обшуків, в тому числі і на квартирі Зісельса. Окрім книжок нічого не вилучено. Дружина Зісельса, Ірина, чекає другої дитини.

Rt. Hon. Brian Mulroney,
Prime Minister of Canada,
House of Commons,
Ottawa, Ontario.

Rt. Hon. John Turner,
Leader of the Opposition,
House of Commons,
Ottawa, Ontario.

Mr. Ed. Broadbent,
Leader of the N.D.P.,
House of Commons,
Ottawa, Ontario.

Мелодія Меклейн

Про жіночий рух в Канаді

Доповідь виголошена на Святі Книжки в Едмонтоні

Історія жіночого руху в Канаді є дуже цікава і вимагає певних студій. Союз Українок Канади, це перша в Канаді самостійна українська жіноча організація. Її праця для суспільства є різноманітна та важлива для українського народу і його Церкви. Найбільшою історією цього жіночого руху був перший з'їзд, який відбувся при кінці грудня 1926 року в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні. З'їхалося на цей З'їзд понад сто жінок разом із студентками Інституту — Могилянками. Головою з'їздових сесій була пані Савеля Стечишин, допомагали: Марія Мадюк, Дарія Янда і Марія Гринюк.

Завданням жіночого руху було:

а) Організувати українських жінок і дівчат у відділи з метою взаємної допомоги та спільної громадської праці для успішного виконання програм організації.

б) Поширювати освіту, культуру, збуджувати національну свідомість, плекати та скріпляти почуття народньої гідности серед українських жінок і молодого покоління, заохочувати їх брати участь в українському та загальноканадському житті.

в) Зберігати і продовжувати культурні надбання українського народу в наших домах (релігійні обряди та народні звичаї і традиції).

г) Дбати про культурне і релігійне виховання дітей.

Перше десятиліття дало багато жнива, бо в Ювілейному 1936 році вже було поверх 100 відділів з кількатисячним членством. При кожній православній громаді повстав відділ Союзу Українок Канади.

Членство Союзу Українок Канади горнулося до своєї рідної Церкви, при ній організовували Недільну і Рідну школи, дуже часто самі були учительками у тих школах і виховували дітей в українському дусі, що й сьогодні є з того певні вартости. Влаштовували просвітні програми, разом з громадою відзначували роковини національних українських свят, вшановували своїх письменників: Івана Франка, Тараса Шевченка, Лесю Українки та інших. Заряджували День Матері, Свято книжки, Миколаївський вечір і так далі. Навчали одні одних народнього мистецтва: вишивати ,ткати. Організовували провінційні і окружні з'їзди, а в громадах займалися господарською працею, бо помагали розбудовувати церкви, Народні Доми, парафіяльні доми, а також опікувалися Церквою і її прикрашували.

Союз Українок заохочує молодь до вищих студій на університетах. Від 1955 року ухвалив давати стипендії студентам на українську мову, допомагав влаштовувати курси Українознавства, які почали відбуватися від 1960 року, влаштовував День Українського Студента, щоб їх підтримати на дусі. Від 1927 року Союз почав редаґувати свою сторінку в Українському Голосі, який появляється кожного тижня. А від 1960 року організація започаткувала журнал „ПРОМІНЬ", який виходить реґулярно раз у місяць до сьогоднішнього дня.

Ще від 1931 року за ініціятивою Союзу Українок організовано Союз Української Молоді Канади (СУМК). А від 1954 року було зорганізовано молодші відділи СУМК, що в більшості були спонсорами і вихователькими С.У.К. У 1955 році по більших містах відділи Союзу започаткували дитячі садочки та допомагали літнім оселям, де викладалися курси українознавства. Тим самим Союз Українок здійснював свій клич: „В освіті наша сила".

Справа українського народнього мистецтва почалась рівночасно з повстанням організації Союзу. Головною працею мистецтва було: вишивки, народна ноша, тканння килимів, вишивання рушників, обрусів, образів, квітів, писання писанок і плетення весільних вінків.

В Саскатуні започатковано власний український народний музей, в якому знаходилося тисячі експонатів зібраних від українських піонерів в Канаді. Після того почали поставати філії музею в Канаді.

Союз Українок Канади за останні десятиліття нав'язав багато контактів, не лише з канадськими жіночими організаціями, але також з міжнародніми. Наприклад, перші зустрічі Союзу Українок з Канадською Національною Жіночою Радою відбулися у Саскатуні 1928 р. У 1946 році відбулася конференція, яку скликали обидві Жіночі Ради — канадська й американська. Союз Українок співпрацює з Черво-

(Докінчення на стор. 20)

Людмила Старицька-Черняхівська – письменниця і поетка – полум'яна патріотка

Моя душа й по темнім трунку не хоче слухатись порад.
І знову радісно і струнко біжить під вітер і під град.

(Олена Теліга)

У ґалерії образів славних українок особливою є постать Людмили Старицької-Черняхівської (1868-1941 р.р.), визначної письменниці-поетки, громадської діячки й полум'яної патріотки. Була вона головою Українського Клюбу „Родина" в Києві, членом Українського Товариства, Української Центральної Ради й підсудною за процесу Спілки Визволення України. Одружена з Олександром Черняхівським, лікарем і громадським діячем, разом їх судили на процесі СВУ, разом працювали в підпільній „Старій громаді".

Брала вона дуже активну участь в політичнім житті. В домі Черняхівських зустрічалися політики, тісно співпрацювала вона і її чоловік з урядом Директорії України 1918 року. Як голова Українського Клюбу, вітала в Києві Симона Петлюру. Тому в 1930 році притягнено її до суду в справі СВУ.

Виростала в родині Михайла і Софії Старицьких. Родину цю називали „Українські Атени", бо вона була осередком українського культурного життя не тільки міста Києва, але і всієї Наддніпрянської України. В домі їх зустрічалися особливі родини: Лисенків (М. Старицький був одружений з сестрою М. Лисенка), Антоновичів, Косачів, Кривенюків, були там славетні діячі-брати: Іван Тобілевич, Опанас Саксаганський, Микола Садовський, Марія Заньковецька (славна артистка), Русові, Орест Левицький. Всі вони плекали науку, літературу, мистецтво, а об'єднувала їх усіх любов до України.

Крім Людмили в родині Старицьких були ще доньки — Марія (1865-1927 р.р.) присвятила себе театрові, викладала про сценічне мистецтво в Інституті ім. Лисенка в Києві), Оксана (1876-1941 р.р.), яка була одружена з відомим членом Центральної Ради Іваном Сошенком. Вона виступала в літературі. Найталановішою була Людмила, а до того вона людина великого серця, любови та самопожертви. Коли родина Старицьких опинилася в матеріяльній скруті (батько свій чималий маєток вклав у театрі), Людмила відразу по закінченні гімназії пішла працювати гувернанткою (опікувалася і виховувала дітей багатих батьків), щоб допомогти батькові. Допомагала йому й у літературній праці — була співавтором драм „Перед бурею", „Маруся Боуславка", „Богдан Хмельницький". Хоч про те, що вона була співавтором цих творів, не оповідалося (хоч люди знали!), не бажала цього! Її творчість — статті, рецензії, лібретто для опер, драми („Останній сніп", також роман з цією ж назовю. „Красний п'етух" (півень) для московського театру, драматизована „Енеїда") були частинно друковані в київських і львівських виданнях, але її поезії, останній роман „Останні роки Запоріжжя", мабуть, не збереглися взагалі.

Тяжка доля була цієї жінки. Багато сил вона вклала в харитативну діяльність під час Першої світової війни. Під її проводом українки опікувалися біженцями, в'язнями, вели притулки, їдальні, лазарети, школи, брали в'язнів царських тюрем на поруку додому, а коли їх висилали на Сибір, Черняхівська їздила аж до Красноярська, щоб облегшити їх долю.

Велику трагедію пережила ця нестружена громадська діячка й страдниця мати, коли її єдину доню Рону арештували большевики в 1938 році й вислали на Сибір. Там вона збожеволіла, мати шукала її, і знайти не могла...

Коли подружжю Черняхівських в процесі СВУ не могли большевики доказати ніякої вини, О. Черняхівського — визначного лікаря-спеціяліста від недуг тканки, перенесено на працю в Сталіно, а Людмилі заборонено будь-що друкувати. Над нею було постійне наглядання поліції, жила осамітнена, під постійною загрозою арештів. Коли повернулися обоє до Києва, платні цьому високому спеціялістові за експерементальну медицину не виплачували, а інших засобів до життя не було. Черняхівська змушена була писати драму російською мовою, підписуючи її іменем сестри Оксани, щоб щось заробити. Допомогли в тому часі їй поради приятелів. Виявилося, що по всіх театрах ставилися опери за перекладами Людмили (Ріґолетто, Мадам Батерфляй, Кармен та інші), режисери в тексті деякі речення зміняли й на афішах давали прізвища іншого перекладача) — вони порадили їй подати режисерів в суд. І справу Людмила виграла, їй мусіли платити відсоток з кожної вистави. Була вона змушена написати для москалів п'єсу „Красний п'єтух". Але горе не віддалилося — коли Людмила була в Сибіру, шукаючи доню, занедбаний без її опіки чоловік захворів і помер 1939 року. Мати постійно розшукує хворої психічно доні, але розшуки надаремні.

Настала весна 1941 року, вибухла війна. У Києві помітна була підготовка большевиків до капітуляції Києва. Ширилися арешти, люди вичікували зміни. Людмила їх напружено чекала. Вона навіть не могла сховати своєї радости, чекаючи на них. Та зміна прийшла, але вона була трагічною для обох сестер Старицьких. В квартирі Черняхівських НКВД провело докладні розшуки, вони закінчилися арештом сестер і гостя — родича чоловіка Людмили, які на той час були на квартирі.

А 18 вересня до Києва вступили німці. Було багато жертв закатованих по тюрмах українців. Багато знайдено трупів відомих діячів, але не було серед них ні Людмили, ні Оксани. Догадуються приятелі, які виїхали до Німеччини, що їх розстріляли біля Києва в Дарниці й там закопали невідомо де.

Сумна історія життя цієї світлої жінки, яка справді не шукала легких доріг, „бігла під вітер і град", щоб світити своїм життям, прикладом любови Батьківщини й посвяти для неї.

Довгі ряди таких постатей у ґалерії славних українок. Їхнє життя повне подвигів і не можуть вони піти в забуття. На це ж спонукує нас відмічування 100-річчя українського жіночого руху, щоб пригадками про їхнє життя ми збагачували свою духовість.

Уляна Пелех.

СВІТОВА ПРЕМ'ЄРА МОНУМЕНТАЛЬНОГО ФІЛЬМУ "ЖНИВА РОЗПАЧУ" — HARVEST OF DESPAIR

22-го жовтня 1984 року був висвітлений в Торонті документальний фільм про штучно створений російсько-комуністичним режимом СССР великий Голод в Україні, від якого згинуло в 1932-33 роках понад 7 мільйонів людей. На початку фільму показано короткий історичний перебіг подій від 1917 року, революція соціяльна в Московщині і національна в Україні, короткотривала самостійність Української Народньої Республіки, завзята боротьба Армії УНР в обороні молодої держави. Потім страждання українського народу — московсько-совєтська окупація України: Голод у 1922 році, а після короткого періоду нової економічної політики — НЕП-у й українізації, безоглядне переслідування й знищення верхівки української спільноти — інтеліґенції, наруги й знищення церков, ув'язнення й заслання та фізичне знищення духовенства Української Автокефальної Православної Церкви. Але й цього не було досить ненаситному Сталінові: він завзявся знищити хребет української нації — селянство, що творило тоді десь 80 відсотків населення України. Почалася насильна колективізація і у 1932-33 роках штучний Голод. Кордони України були замкнені для довозу якої будь їжі, натомість з України влада викачувала всі запаси, все зерно і продавала його закордон.

Потрясаюче враження робить цей фільм, створений на основі документів та свідчень осіб, що самі пережили голод, чи були в той час в Україні. Між зворушливими розповідями свідків голоду подані були свідчення таких осіб, як: колишній генерал совєтської армії Петро Григоренко, англійський журналіст Malcolm Muggeridge, німецький амбасадор у Москві Johann von Herwarth та німецький консул в Україні Andor Hencke.

Совєти твердили і твердять, що голоду в Україні не було, тому цей фільм надзвичайно важливий, щоб показати світові правдиве обличчя московсько-комуністичної окупаційної

APPEAL
FOR THE RELEASE OF HUMAN RIGHTS ACTIVISTS MYKOLA HORBAL AND YOSYP ZISELS

The increase in repression, the persecution of Ukrainian human rights activists in Ukraine and the tragic circumstances under which Ukrainian patriots die in large numbers in Soviet prisons and concentration camps, compels the Ukrainian Canadian Committee to appeal to the Ukrainian community in Canada to join the "Appeal of Human Rights Committee" of the World Congress of Free Ukrainians in its action that the Soviet authorities release two human rights activists in Ukraine — Mykola Horbal and Yosyp Zisels.

The campaign for the release of these two political prisoners was begun by Pavlo Stokotelney, a recent immigrant from Ukraine and the husband of the well-known Ukrainian Human Rights activist Nadia Svitlychna.

November 1, 1984, Pavlo Stokotelney began a hungerstrike in front of the United Nations in New York to protest against the Soviet authorities' refusal to release his friends: Ukrainian political prisoner, member of the Ukrainian Helsinki Group, Mykola Horbal, still detained, even though he has completed his sentence, and the arrest of another member of the Ukrainian Helsinki Group, Yosyp Zisels.

Pavlo Stokotelney started his hunger-strike with the intention of carrying it on as long as possible, or until there were positive results for his comrades. After a few days of fasting the doctors diagnosing the condition of his health found that his organism could not withstand the strain and that the changes taking place in his body would result in his death. To stop physical deterioration he was advised to enter a hospital, where he continued his hunger-strike for another 12 days. At that time the United States ambassador to the United Nations intervened, assuring him that he would do everything possible for the release of the two human rights activists, also assuring him that the Ukrainian community of America would join in the release activity.

The action for the release of Mykola Horbal and Yosyp Zisels, begun by Stokotelney, was joined by Amnesty International Freedom House and Americans for Defence of Human Rights in Ukrainian (ADHRU).

For the information of the Canadian community we provide the following brief life-sketches of Mykola Horbal and Yosyp Zisels:

MYKOLA HORBAL — Ukrainian poet and composer, was first arrested for writing the poem "Thought" in 1970. He was charged with and sentenced for "Ukrainian bourgeois nationalism". After serving 7 years of incarceration he returned to Ukraine, married and established his residence in Kiev. Horbal was forbidden to pursue his profession, he was under constant KGB surveillance, hounded and victimized. In 1979 he became a member of the Ukrainian Helsinki Group and in a short while re-arrested. Having no legal grounds for his arrest, false charges were laid against him. He was sentenced to five years incarceration which he completed in October 1984. However, two days before his release, additional accusations were made against him, and is still awaiting the results of the investigation for evidence. One realizes that the fate awaiting Horbal is similar to that of other "permanent" prisoners like Yurij Shukhevych, and now deceased Oleksiy Tykhy and Valerij Marchenko as well as Yurij Litvin and dozens

---

влади в Україні. Цей фільм спромоглася створити невеличка група людей інтелектуалістів: професорів і адвокатів, що посвятили себе цій справі. Вони створили Комітет Дослідження Голоду в Україні при Українському Інституті в Торонті і виконали свій найголовніший проєкт — Фільм про Голод в Україні 1932-33 роках — за допомогою фахових українських режисерів та науковців і з фінансовою допомогою українських установ, урядових дотацій та пожертв українського громадянства, включно із членами Комітету. Одначе для успішного закінчення фільму, Комітет мусів ще затягнути позички і для сплачення цих боргів і для дальшої праці потребує ще фінансової помочі цілого українського громадянства.

of other Ukrainian prisoners of conscience whom the Soviet authorities decided to exterminate through constant physical abuse and maltreatment in prisons, concentration camps and psychiatric institutions.

YOSYP ZISELS, human rights activist from Chernivtsi, member of the Ukrainian Helsinki Group, was collecting evidence on the abuse of psychiatry in Western Ukraine and the committing of human rights activists to psychiatric institutions for abusive treatment. Zisels was arrested in 1976 and sentenced to three years incarceration. Upon completion of the term he returned to Chernivtsi to his wife and young son. On October 19, 1984 Yosyp Zisels was arrested a second time without any charges being preferred against him. On the day of his arrest searches were made of the residences in the district, including Zisel's residence. Outside of confiscating some books nothing else was taken. Zisel's wife, Irene, is expecting their second child.

The Ukrainian Canadian Committee appeals to the Ukrainian Canadian community to participate in the action started by Pavlo Stokotelny for the release of Mykola Horbal and Yosyp Zisels. Letters should be written to:

a) First write a letter to your Member of Parliament, if possible speak to him personally and ask him to speak to Rt. Hon. Joe Clark, Minister for Foreigh Affairs.

b) If you cannot do it yourself, get someone to write a letter to the editor of your local newspaper.

c) Write a letter to Rt. Hon. Joe Clark, Secretary of State for Externa Affairs, House of Commons, Ottawa, Ont.

d) Send copies of your letters or write individual letters to:

The Rt. Hon. Brian Mulroney,
Prime Minister of Canada,
House of Commons,
Ottawa, Ont.

Rt. Hon. John Turner,
Leader of the Opposition,
House of Commons,
Ottawa, Ont.

Mr. Ed. Broadbent,
Leader of the N.D.P.
House of Commons,
Ottawa, Ont.

Олександра Назаревич і Тарас Малюжинський повінчалися 19-го травня, 1984 р. в Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпегу. Олександра є дочка Анни й пок. Олександра Назаревичів, а Тарас є син прот. о. Миколая й добр. Марії Малюжинських з Тандер Бей. Онтаріо.

Бажаємо з роси, з води щастя, здоров'я і многих літ.

Remember that the person nearest to you is your Member of Parliament and you should make it a point to contact him/her first. Your Member of Parliament must listen to you — he is supposed to look after your interests and concerns.

No postage is required on letters mailed to the House of Commons in Ottawa.

Ukrainian Canadian Committee,
National Headquarters

Winnipeg, Man.
January 3, 1985

The First Hope – a Look at Canada's Refugee Policies

We live in a shrinking world. Global conflicts are brought, through advances in telecommunications, right to our living rooms.

We need only to switch on our television sets to view the strife, deprivation and misery endured by millions of people throughout the world.

Under these circumstances it is impossible to remain untouched or isolated from the suffering of people fleeing persecution in their homelands.

In fact, Canadians have always shown concern for the suffering of people beyond our borders. From as far back as the American Revolution, when United Empire Loyalists left the newly-founded United States, Canada has been a haven for individuals who flee their country to escape religious, social, racial or political persecution.

Over the years fugitive slaves from the United States, religious groups such as Mennonites and Doukhobors, and individuals fleeing war-ravaged Europe have sought sanctuary and freedom in this country.

More recently, Canada has accepted large groups of refugees and others with similar needs from Uganda, Chile, Vietnam, Cambodia, Lebanon and several countries in South America, and Eastern Europe.

Although today millions of people have fled their homelands, for only a small minority is resettlement in another country essential or indeed possible. For this minority, however, resettlement is vital for survival. That is why Canadian policy places priority on the settling of refugees from countries which had offered temporary asylum.

The number of refugees that Canada will admit from overseas is determined on a yearly basis, so that we can respond to changing world conditions and plan for an orderly reception of people. During 1984 the Canadian government will sponsor up to 12,000 refugees. However, the total number of immigrants admitted for humanitarian reasons is likely to approach 20,000 through private sponsorships, special humanitarian programs and the acceptance of refugees from within Canada.

Through the Refugee Sponsorship Program, introduced in 1978, concerned Canadians can work together to bring refugees or members of designated classes (persons in refugee-like situations) to Canada. Any group of five people or more or any organization which undertakes such sponsorship provides resettlement assistance for the individual or family for a period of one year.

People eligible are either Convention refugees as defined by the Immigration Act or are members of special designated classes. Some are eligible for selection in their own country, as is the case with Chile, Uruguay, Poland, El Salvador and Guatemala.

By providing food, shelter, clothing and moral support, Canadians participating in the program have helped many refugees successfully resettle in this country.

Another aspect of our concern for refugees is demonstrated through the refugee determination system established in Canada. Although we do not encourage spontaneous arrival of refugee claimants, under the Geneva Convention to which Canada became a signatory in 1969, we must provide protection for those who arrive at our borders without prior warning, or for those who are inside the country, and become refugees when an external event occurs that would make them fear for their lives or freedom if they were forced to return home.

Unless they are shown to be a danger to Canada's security or have been convicted of a serious crime, we may not deport Convention refugees to countries where their lives or freedom would be endangered.

Because Canadians have reached out to those less fortunate, thousands upon thousands of refugees have established new homes and new lives free from fear in Canada. (This article is contributed by Public Affairs, Employment and Immigration Canada. Ottawa K1A 0J9).

НАШИМ ДІТЯМ

ПРИЙДЕ ВЕСНА

Не журіться, любі діти,
Що зима студена,
Прийде весна, прийде літо,
І трава зелена.

Сніг розтопиться і зникне,
Всміхнеться зарінок,
Розів'ється в чистім гаю
Хрещатий барвінок.

Перестане сніг біліти
І вітер шаліти.
Прийде, прийде до нас весна,
Українські діти!

Василь Слободян.

КОЛОБОК

Українська народня казка

Були собі дід та баба та дожились уже до того, що й хліба нема. Дід просить:

— Бабусю! Спекла б ти колобок!

— Та з чого ж я спечу, коли й борошна нема?

— От, бабусю, піди в хижку та назмітай у засіку борошенця, то й буде на колобок.

Послухалась баба, пішла в хижку, назмітала в засіку борошенця, витопила в печі, замісила яйцями борошно, та й спекла колобок і поклала його на вікні, щоб простигнув. А він лежав, лежав на вікні, а тоді з вікна та на призьбу, а з призьби та на землю в двір, а з двору та за ворота та й побіг-покотився дорогою.

Біжить та й біжить дорогою, коли це назустріч йому зайчик.

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

А він каже:

— Не їж мене, зайчику-лапанчику, я тобі пісеньки заспіваю.

— Ану, заспівай!

— Я по засіку метений,
Я на яйцях спечений, —
Я від баби втік,
Я від діда втік,
То й від тебе втечу!

Та й побіг знову. Біжить та й біжить дорогою... Перестріває його вовк:

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

—Не їж мене, вовчику-братику, я тобі пісеньки заспіваю.

— Ану, заспівай!

— Я по засіку метений,
Я на яйцях спечений, —
Я від баби втік,
Я від діда втік,
Я й від зайця втік,
То й від тебе втечу!

Та й побіг. Знову біжить та й біжить дорогою... Перестріває його ведмідь:

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

—Не їж мене, ведмедику-братику, я тобі пісеньки заспіваю.

— Ану, заспівай!

— Я по засіку метений,
Я на яйцях спечений, —
Я від баби втік,
Я від діда втік,
Я від зайця втік,
Я від вовка втік,
То й від тебе втечу!

Та й побіг. Біжить та й біжить дорогою... Зустрічається з лисичкою.

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

— Не їж мене, лисичко-сестричко, я тобі пісеньки заспіваю.

— Ану, заспівай!

— Я по засіку метений,
Я на яйцях спечений, —
Я від баби втік,
Я від діда втік,
Я від зайця втік,
Я від вовка втік,
Від ведмедя втік,
То й від тебе втечу!

— Ну й пісня ж гарна! — каже лисичка.

— От тільки я недочуваю трохи.

Заспівай-бо ще раз та сідай до мене на язик, щоб чутніше було.

Колобок скочив їй на язик та почав співати:

— Я по засіку метений,
Я на яйцях спечений, —
Я від баби втік...

А лисичка — гам його! Та й із'їла.

ЗОЛОТИЙ КЛЮЧИК

Холодною зимою, коли нападало багато снігу, одному хлопчикові треба було їхати в ліс по дрова. Було дуже холодно. Хлопчик приїхав у ліс, набрав на сани дрівець і хотів уже їхати додому, але так змерз, що задумав запалити в лісі, трохи погрітися, а потім уже й додому їхати. Почав він сніг розгрібати, щоб на землі дрівця покласти, коли дивиться: а в снігу золотий ключик лежить...

Узяв хлопчик той ключик та й думає:

„Коли ключик є, то й замок повинен бути", — і почав далі розгрібати сніг.

Погрівся трошки і знайшов невеличку, залізну скринку.

„А чи придасться до неї ключик?" — думав хлопчик і почав шукати дірочки, щоб, вложити ключ. Довго шукав і таки побачив, та таку маленьку, що спершу і не помітив. Попробував ключ устромити. Ось хлопчик повернув ключиком і почав відмикати.

— А ми будемо ждати, доки він скринку відчинить: тоді він про все й нам розкаже, а може теж дещо й покаже.

З окружного З'їзду в Брендоні

Заходом Провінційної Екзекутиви Союзу Українок в Манітобі відбувся окружний з'їзд в Брендон, Ман. в неділю 14 жовтня 1984 року.

З'їзд почався Святою Літургією в церкві Св. Духа. Богослуження відслужив о. М. Шкрумеда. Після Богослуження була панахида за покійних членок Союзу.

Під час Св. Літургії приємне враження робили делеґати з прапорами С.У.К. і СУМК. Було гарне число молоді, декотрі з них, як Лариса Шкрумеда і Тарася Друль сповняли певні функції.

З церкви учасники з'їзду перейшли до Народнього Дому, яких в дверях стрічали дівчата, Стаха Перхалюк і Таня Шкрумеда.

Заля відповідно прибрана. Столи, а спеціяльно передній, удекоровані колачами, свічками і прапорчиками з колоссям пшениці.

При вході з прапорами відспівали гимн Союзу.

При вході за головний стіл, голова відділу Марія Халанчук і Мірта Друль вдекорували гостей корсажами.

Окружна представниця Анастазія Грицак, відкрила з'їзд, привітала гостей та попросила о. Шрумеду до молитви.

Після смачного обіду приготовленого членками відділу, предсідниця представила головний стіл, голов відділів і делеґаток, як також сумківський стіл, між якими були члени відділу ім. „Чорне море" з Овкбурн, Ман. Секретарки з'їзду: Ґеня Матієшин і Мірта Друль.

Перший привіт склав о. Шкрумеда. Вітаючи учасників, отець висловив признання Союзові Українок за їхню активність як на церковнім так і на громадськім полі, зберігаючи культурні цінності нашого народу.

Голова церковної громади, Богдан Бобик вітаючи з'їзд, підкреслив великий вклад жіноцтва в розвій громадського життя. Приємну несподіванку вчинила крайова голова Союзу — Анна Холод, прибувши на з'їзд. У своїм привіті вона закликала до плекання рідної мови та збереження культурної спадщини, спеціяльно серед молоді.

Провінційна голова, Соня Бейзик, вітаючи з'їзд, дякувала членкам в Брендоні за прийняття і улаштування з'їзду в своїй місцевості. Раділа, що дооколишні відділи прибули таким повним числом. Також повідомила, що історія Союзу Українок повинна вийти з друку в початках наступного року, а також склала признання членкам за виставку книжок Союзу, які були при вході до залі. В кінцевім слові закликала членок до активної і дружньої співпраці в користь організації.

Провінційний голова ТУС на Манітобу, Григорій Кукса, вітаючи з'їзд, апелював до мужчин наслідувати жіноцтво, що до організаційної активности. Заступник голови, Філікс Тесарський просив довколишніх мужчин залишитися після з'їздової сесії на короткі наради, що до зорганізування відділу ТУС в околиці.

Від голови Провінційної управи СУМК, Таїси Манастирської, одержано телефонічний привіт.

Слідували привіти відділів: Марія Халанчук, відділ ім. Лесі Українки з Брендон, Ґеня Матієшин — відділ ім. Лесі Українки з Овкбурн, Юська Друль — відділ імен Лесі Українки з Мензі, Павліна Ігнаш — відділ ім. Лесі Українки з Вінніпегу, Маргарета Маюк — відділ ім. Лесі Українки з Давфин.

Перший ряд: Соня Бейзик — голова Пров. Екзекутиви, Анна Холод — голова Союзу Українок, добр. Анастасія Міненко, секр. Пров. Екзекутиви; другий ряд: пані Павліна Ігнаш — голова відділу Лесі Українки при катедрі, пані Маюк — голова від. Л. Українки в Давфині, пані Малащук — голова від. Л. Українки в Брендоні, пані Грицак — окружна представниця, пані Друль — голова від. Л. Українки в Мензі, пані Матієшин — голова від. Л. Українки в Овкбурн.

Представлено делеґаток з відділу ім. Л. Українки з Сенді Лейк, пань: С. Сторожук і Ґреґораш. Писемний привіт наспів від відділу ім. Л. Українки з Розбурн, — Домка Українець.

Слідувала головна доповідь добродійки Анастасії Міненко, яку представила Павліна Ігнаш. Тема добр. Міненко була: „Скріплямо наші організаційні завдання сьогодні". Шановна доповідачка, з'ясувала завдання Союзанок, покликаючись на їх статут, як: поширювати освіту серед жіноцтва, зберігати рідну мову і культуру, дбати про виховання молоді в українськім дусі, давати моральну і матеріяльну підтримку нашій Православній Церкві, Колеґії, народнім інституціям, музеєві і його філіям і журналові „Промінь", що віддзеркалює наші ідеали і організаційну працю. Пригадала про 100-річчя жіночого руху і надходячі події, як: 25-ліття журнала „Промінь" і 1000-ліття хрещення України в православну віру. Закликала особливо молоде жіноцтво до активної участи в організації, бо від них буде залежати наша майбутність.

Одна із основниць і перших голів місцевого відділу, Стефанія Павлишин, забираючи слово, висловила радість, бути учасницею з'їзду і бачити таке велике зацікавлення жіноцтва до організаційної праці. Це зворушливе завдання зобов'язало її висловити своє почуття, складаючи признання членкам та побажати успіхів в дальшім розвитку.

З'їздова програма переплiталась розвагами таких молодих сумківців: Джералдін Друль відспівала „Червона калинонька" і виконала танець сольо, сестри, Маруся

Вісті із заплянованих святкувань „Променя"

Членство Союзу Українок у відділах щойно розгортає свої пляни відзначити журнал „Промінь" у його 25-річчя.

Запляновані досі імпрези: Відділ ім. Олени Пчілки в Йорктоні влаштовує свято членства разом з ювілеєм журнала 17 лютого, на якому гостем доповідачем буде добр. Леся Удод, член ювілейного комітету і освітня референтка Централі Союзу.

Відділ ім. Марії Маркович в Канора, Саск. влаштовує святочну імпрезу „Променя" в неділю, 24 лютого, на якій гостем промовцем буде ред. Наталя Когуська.

Відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні влаштовує відзначення „Променя" відповідною програмою в неділю, 3-го березня. На гостя промовця відділ запрошує ред. Наталю Когуську.

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері завчасу заплянував святочну імпрезу на неділю, 26 травня, на яку запрошено ред. Наталю Когуську, як гостя доповідача.

Маємо вістку з Гамільтону, що членство відділу ім. Лесі Українки плянує відзначення „Променя" про час і дату та інше в програмі повідомить ювілейний комітет.

За Ювілейний комітет
Єлисавета Білич

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ В БРЕНДОНІ

і Ґеня Друль відтанцювали дует „Криничка", Івася Ґенза виконала сольо танець, піянове сольо відіграла Сташа Перехалюк, сестрички — Лариса і Таня Шкрумеда кінчаючи танком виконаний гостем Дейлі Юрчик і Ларисею Друль, яка вчить народні танки в Овкбурн.

Переведено збірку на організаційний фонд.

Маючи кілька хвилин вільного часу, як місцеве жіноцтво приготовило каву і перекуску, щоб прийняти гостей, то голова, Анна Холод, висвітлила першу частину прозірок з коментарями про 100-річчя жіночого руху, приготовленого Централею С.У.К.

Кінцеве слово виголосила членка — Мірта Друль, дякуючи всім, що спричинилися до успіху з'їзду. Вона також закликала жіноцтво до завзятої, безперервної організаційної праці, щоб забезпечити Союзному Смолоскипові постійно нести своє світло вперед від ґенерації до ґенерації.

Після соціяльного прийняття і товариської зустрічі, учасники з'їзду поволі розїжджалися домів.

Мірта Друль і Ґеня Матієшин — секретарки з'їзду.

Нові передплати придбали:

Марія Михайлюк, Стирджес, Саск.	**2**
Марія Дорош, рефер. Саскатун	**1**
М. Ткачук, Едмонтон	**1**
Галина Мельник-Марко, Торонто	**1**
Пані Скрипник з Дондас, Онт.	**1**
Іванна Завісляк, Канора, Саск.	**1**

Ювілейний фонд „Променя" з нагоди його 25-піття

Відділ ім. Ганки Романчич, Саскатун з членського чаю	$193.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Йорктон, Саск.	100.00
Відділ ім. Лесі Українки в Брентфорді	45.00
Б. Панчук прислав з приводу похорону Пасіків	50.00
М. Захарук, Суррей, Б. К.	40.00
Галя Слюзар, Місісага, Онт.	25.00
Емілія Чуйко, Ванкувер	25.00
Відділ жіночого КУК в Ст. Кетеринс, Онт.	25.00
Д. Дж. Масцюх, Коуртес, Б. К.	25.00
З. Іванків, Скотленд, Онт.	20.00
Добр. Є. Василів, Торонто	15.00
Ангелина Павлик, Вінніпеґ	15.00
Євдокія Линик, Монтреал, нагоди дня уродин	10.00
Вікторія Пушка, Бирнабі, Б. К.	8.00
Добр. Свириденко, Каледен, Онт.	8.00
Ірена Лукасевич, Брамела, Онт.	8.00
Теодосія Музика, Атабаска	8.00
Павліна Завадська, Лашін, Кве.	8.00
Харитя Саранчук, Табер, Альберта	8.00
Стефанія Гирич, Монтреал	8.00
Галина Мельник-Марко, Торонто	6.00
Н. Данкович, Овквил, Онт.	5.00
Марія Вахняк, Вінніпеґ	5.00
Добр. Анна Ґерус, Вінніпеґ	5.00

По $3.00: Анна Іванчук, Норт Бетлфорд, д-р Ганна Янішевська, Торонто, д-р Зоя Плітас, Торонто, Галина Сенишин, Монтреал, Наталя Войновська, Кергонксон, США, Марія Павлик, Саскатун, Ксеня Ханасик, Мирнам, Кароліна Савіцька, Монтреал, Варвара Ковальчук, Монтреал, Ірина Різник, Келґари.

ПРО ЖІН. РУХ У КАНАДІ

(Закінчення з стор. 20)

ним Хрестом, Канадським Відділом, який входить до Об'єднаних Націй.

В час Другої світової війни майже всі свої сили й енергію повернуло членство Союзу на допомогу Канаді в її воєнних зусиллях. Між іншим висилали посилки воякам за море, організовували місцеві комітети допомоги, працювали у Червоному Хресті, котрий допомагав воякам, дарували свою кров потребуючим.

Від перших днів свого існування Союз Українок Канади постановив, що родина — це є основа суспільства, а дім — це дзеркало того народу, до якого ця родина належить.

Дар – $10,000.00 для Союзу Українок Канади

Цей княжий дар склав добродій Василь Скоропад на культурну працю організації, яку він щиро оцінює.

Василь Скоропад мешканець Саскачевану. Народився він у Західній Україні. До Канади приїхав самітним у квітні 1924 року. Спочатку через три роки працював у фармера в околиці Одеса, недалеко Реджайни, опісля купив собі фарму у Финлейтер, Саск. В 1929 році одружився з Ґенею Грицило. Обидвоє з дружиною дружньо працювали. Дітей у подружжі не було. Це дуже скромна згадка про жертводавця, як і він сам, яку ми приймаємо як і його дар з великою подякою.

* * *

Є в нас багато осіб, які оцінюють працю Союзу Українок Канади, дають йому признання за його активну діяльність, дехто любить похвалити, а є й багато таких, що могли б дійсно допомогти йому в його роботі пожертвою, завіщенням, чи іншою дорогою.

При кінці минулого 1984 року Союз Українок видав чотири нові книжки „Нариси з історії української культури", випрацював програми (прозірки і текст) з історії жіночого руху. Голова Союзу Українок Канади Анна Холод відбула організаційні поїздки по відділах та провінційних з'їздах. Зараз в Централі Союзу йде підготовча праця до чергового З'їзду в липні 1985 року у Вінніпезі та докінчення деяких ділянок у зв'язку з історією Союзу Українок (англомовна частина).

Приємна вістка з якою ділимось, що наше

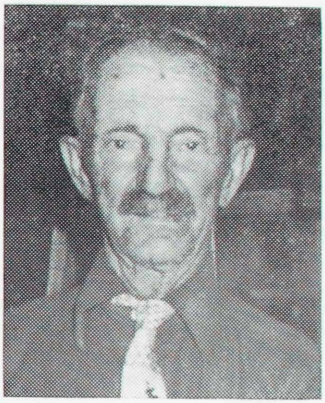

Василь Скоропад

найновіше видання „Півстоліття на громадській ниві" (історія Союзу Українок) — україномовну частину доручено вповні до друкарні в „Українського Голосі" і вихід її запевнений ще перед з'їздом. Жалуємо, що з таким припізненням, не з нашої вини.

Проводиться по відділах інтенсивна кампанія журнала „Промінь" у його 25-ліття.

Ми ще раз щиро дякуємо добродієві Василеві Скоропадові за його дар на продовження нашої всебічної народної праці. Хай щастить йому в житті і на многая літа.

Вісті з Централі Союзу Українок

Нова книжечка для дітей

Еллис Ґру Ґелл: РОДИНА БОБРІВ. Оповідання з природи у вільному переказі на українську мову **Лесі Бризгун-Шанти.** Ілюстрації Віталія Литвина. Видання ОПДЛМ. Торонто, 1984. Сторін 42.

Недавно вийшла з друку нова книжечка для дітей шкільного віку від 9 до 11 років під наголовком „Родина бобрів".

У своєму вільному переказі цього оповідання для дітей Леся Бризгун-Шанта змальовує в яскравих барвах не тільки життя родини бобрів, але й природу, в якій вони живуть. Головну ролю в оповіданні відограє Довгохвостий, один з дітей родини бобрів, якому приходиться переживати багато пригод після пожежі лісу та втечі за шуканням нового дому.

Відбившись від своїх батьків, Довгохвостий зустрічає по дорозі Плюскача з другої родини бобрів, які разом перемагають всякі труднощі, перепливаючи глибоку річку. Вкінці віднаходять свої родини та нову батьківщину за річкою біля озерця, де будують собі нову хатку.

Оповідання не тільки цікаве, але й рясно ілюстроване та й друк читкий. Діти напевно будуть читати його з захопленням. Отож саме тому батьки повинні набути цю книжечку для своїх дітей, а також подбати, щоб вона знаходилася в усіх книгозбірнях українських шкіл.

Стефанія Бубнюк

З листувань...

Амгерстбурґ, Онт.

В прилозі пересилаю передплату за „Промінь" для пані П. Зінь і мою власну. Долучую також ювіл. дар $25.00 з нагоди 25-ліття журнала.

Ще так здається недавно пані Наталя Когуська була у Виндзорі промовляючи про потребу власного журналу.

Пані Наталі і всім тим, що працюють при редагуванні так і видаванні журнала бажаю найкращих успіхів тепер і в майбутньому.

З товариським привітом,

Ольга Семенюк

14-ий Провінційний З'їзд складових організацій СУС

„ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ РОДИНИ"

Під таким гаслом відбувся 14-ий Провінційний З'їзд складових організацій СУС Британської Колюмбії в днях 21 і 21 жовтня 1984 року у Ванкувері.

Реєстрація почалася в суботу і години 8-ій ранку. Офіційне відкриття о годині 9-ій ранком з входом з прапорами і відспіванням гимнів „О Канадо" і Союзу. Митрф. прот. Ю. Туржанський проказав молитву, а однохивлинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів СУС.

Голова з'їздового комітету О. Дзюбенко відкрила з'їзд і попросила до президії голову Централі СУС А. Мельничука, голову Централі С.У.К. А. Холод, митр. прот. Ю. Туржанського, голову місцевого відділу С.У.К. А. Чуйко, голову місцевого відділу ТУС В. Дзюбенка, голову філії Музею Н. Воробець ,голову відділу ТУС з Келовни І. Сушельницького, бувші голови Провінційної Екзекутиви Г. Токарик і М. Вакалюк, голову старшого відділу СУМК Л. Стасюк, голову молодшого відділу СУМК А. Гузика. Секретарями з'їзду були: Г. Загоруйко і Д. Окос.

Слідували привіти від централь, голови місійної округи і настоятеля катедри Пресв. Тройці митр. прот. Ю. Туржанського, голів місцевих відділів С.У.К., ТУС і СУМК.

Після короткої перерви слідувала спільна сесія, яка була присвячена для СУМК і переводила її С. Стасюк.

До головного стола були запрошені сумківці і кожний з них окремо давали свої короткі враження і зауваги їхньої подорожі на Україну.

Вони вперше побачили Україну, рідну землю своїх батьків, зустрілися з дальшими родичами, відвідали головніші міста і в той спосіб поглибили свої знання про Україну. Висвітлено ряд прозірок з поясненнями з їх подорожі. Після того вив'язалася дискусія, було багато питань до сумківців, на які вони вміло відповідали. Час був ограничений і на жаль цю цікаву дискусію треба було закрити.

Дальше слідувала доповідь пані А. Залубняк на тему: „Від'ємний вплив модерної музики на молодь". Ця доповідь була на часі; було вияснено яка є ціль модерної музики, щоб розложити спільноту, у молоді підірвати авторитет батьків та інше.

На цій сесії голова Централі С.У.К. А. Холод висвітлила прозірки про початки Українського Жіночого Руху, даючи при тому вияснення англійською мовою, що було доступним для молоді. Джулі Гелвард від імени СУМК вручила пані Дорис Смит квіти в подяку за її працю з сумківцями на протязі 9 років.

На закінчення цієї сесії молоденький Стефан Чоботар виконав на скрипці в'язанку українських мелодій.

Після обіду відбулися окремі сесії Союзу Українок Канади.

Сесію відкрила голова Провінційної Екзекутиви О. Дзюбенко і попросила до Президії голову Централі Союзу А. Холод, уступивші голови Провінційної Екзекутиви Г. Токарик, М. Вакалюк, Л. Кут, пані Д. Янду, голову філії Музею Н. Воробець ,голову місцевого відділу А. Чуйко. Секретарювала Л. Карпінська.

Пані А. Холод від імені Централі С.У.К. привітала присутніх на сесії а також поінформувала про працю Централі та побажала найкращих успіхів у праці.

Протокол з минулого з'їзду був прийнятий як був записаний і поміщений в „Промені".

Голова О. Дзюбенко представила присутнім членок управи Провінційної Екзекутиви і Філії Музею; звіти їх праці писані були і роздані присутнім при реєстрації. Голова Провінційної Екзекутиви і голова філії Музею подали свої звіти усно. Звіт каси подала касирка М. Антонішка. 30-го вересня в касі Провінційної Екзекутиви було 482.27 дол. в касі філії Музею 841.82 дол. і дотація в сумі 1,542.96 дол.

Після звітів були питання і дискусія.

Членки контрольної комісії М. Стівенс і Н. Трофаненко внесли, щоб звіт касирки прийняти, а також уділити вотум довір'я уступившій управі Пров. Екз.

Пані Г. Токарик від себе подарувала відзнаки Британської Колюмбії, квітки „догвуд" і попросила голову Централі Союзу А. Холод вручити кожній членці Провінційної Екзекутиви і філії Музею як признання за їх працю впродовж минулих два роки.

Дальше давали привіти і звіти праці голови і делегатки відділів з Ванкуверу — А. Чуйко, Волей — А. Соболь, Бернабі — П. Фенсеґа, Вернон — П. Шумей, Кемлупс — п. Ворох, Порт Алберні — О. Заризун.

Вибір управи Провінційної Сказекутиви на 1984-1985 роки.

Голова номінаційної комісії А. Чуйко представила список членок, які погодилися взяти на себе обов'язок на чергову каденцію. Після дискусії та внесків вибрано Провінційну Екзекутиву в такому складі: Л. Кут — голова, О. Дзюбенко — уступивша голова, А. Чуйко — перша заступниця голови, В. Пушка — друга заступниця голови, М. Захарук — третя заступниця голови, добр. З. Туржанська — рекордова секретарка. Кореспонденційну секретарку і касирку доручено управі добрати.

Референтки: А. Залубняк — культурно-освітня референтка, М. Ременда — референтка „Променя", Одарка Соджонкий — українські школи, Марія Харук — СУМК, Анна Бойчук — Жіноча Рада, Марія Вакалюк — референтка багатокультурности, Марія Вакалюк — Архів.

Філія Музею: Настя Воробець — голова, членки: К. Бабійчук, М. Паланич, М. Антонішка, А. Баб'юк, Г. Токарик, М. Вакалюк. Секретарку і касирку добереться пізніше.

Контрольна комісія: О. Круліцька, Л. Митрук, П. Фенсеґа.

Окружні представниці: М. Гусь, О. Заризун. Представницю на Фрейзер Вели добереться. Пані Янда — від Комітету Мистецтва при Централі С.У.К. поінформувала про проєкт Централі з нагоди 1000ліття хрещення України. Пані А. Холод поінформувала про проєкт Централі — вироблення фільму з історії нашої Церкви. Референтка журнала „Промінь" при Централі — Л. Кут, звернула увагу на 25літній ювілей журнала в 1985 р.

Сесія ТУС. Сесію ТУС відкрив і перепровадив голова місцевого відділу ТУС — В. Дзюбенко. Секретарював — Дмитро Окос. На цій сесії крім організаційних справ говорив голова СУС А. Мельничук. Він у своїй промові звернув увагу на важливість організації відділів ТУС в Британській Колюмбії, а головно там, де є відділи С.У.К., щоб в той спосіб підсилити працю нашої організації СУС. Звернув увагу на важливість фундації СУС, про підтримку нашого офіційного органу — Українського Голосу.

Обов'язком кожного члена ТУС є спільно працювати з нашою Церквою та підтримувати Її; звернути увагу на вивчання української мови не тільки серед молоді і дітей, але також і серед старши хгромадян.

Відносно потенційних нових відділів у Британській Колюмбії намічено Вернон, Кемлупс, Чиливек і Ленглі; було пропоновано вибрати Провінційну Екзекутиву-Комітет, але рішено це лишити до порозуміння мія членами з Ванкуверу і Воллей.

Голова СУС, А. Мельничук повідомив, що Централя СУС виробила і розіслала до всіх відділів Програму Проєктів праці, але відповіді на те ще не дістали.

Голова відділу В. Дзюбенко здав звіт діяльности Ванкуверського відділу ТУС; цей відділ займається збиранням історичних українських фільмів і прозірок, а п. Л. Пачковський кожну імпрезу, яка відбувається в наших громадах і організаціях бере на відійо і в той спосіб запише нашу діяльність на фільму. Пан Д. Окос зробив заклик висилати Різдвяні побажання для поміщення в Українському Голосі.

Спільна пообідня сесія: Цю сесію відкрив і перепровадив молова місцевого відділу ТУС — В. Дзюбенко і попросив пана І. Коляску перепровадити панельну дискусію.

В панельній дискусії брали участь: „Українська православна родина" — І. Ворох. Тема доповіді пов'язана з кличем нашого з'їзду. Пан І. Ворох говорив дуже річево й переконуючи, висловлюючи важні точки: нашим обов'язком є вщеплення національної свідомости, релігії і традиції ще замолоду нашим дітям; діти це наша майбутність; продовження нашої ідентичности або наш упадок від них залежить; чи ми дійсно виконуємо наш батьківський обов'язок і дбаємо за навчання наших дітей української мови та релігії!

„Підсилення діяльности української православної спільноти" — на цю тему говорила — пані Н. Воробець. Вона звернула увагу на занепад нашої культурно-освітньої праці в наших громадах і організаціях. Про кращу співпрацю наших організацій з нашою Церквою і про підсилення її свіжими силами, які стоять чомусь осторонь і не включаються в ряди наших організацій та церковних громад. „Діяльність комітету 1000ліття хрещення України в Святу Православну Віру", Ванкуверського Місійного Округа, виголосив голова цього комітету — митр. прот. Ю. Туржанський. Отець закликав, щоб громади в Британській Колюмбії спільно приготовлялися до цих величавих святкуавнь. Ювілейний комітет заплянував ряд доповідей на релігійні теми, заплянував відзначення „Української православної родини" на 4-го листопаада. Під час світової виставки у Ванкувері в 1986 році плянує репрезентувати нашу Церкву в порозумінні з проводом нашої Церкви, а також влаштувати відзначення 1000-ліття хрещення України на місцевому рівні. „Фундація СУС" — В. Дзюбенко. Пан Дзюбенко вияснив важливість цієї фундації і закликав до пожертв. „Літні курси Українознавства" — п. А. Мельничук. Тут було звернуто увагу на важливість цих курсів у вихованні нашої молоді; це багато залежить від родичів та наших самостійницьких організацій, щоб ті курси були заповнені нашими дітьми. „Український Голос". Ця справа була знову обговорена; модернізація друкарні вимагає великих фінансів і ми повинні це підтримати через пожертви, завіщання і так інше.

Після цих доповідей була дискусія. Після вечері на спільній сесія було представлено запроєктовані резолюції з'їзду, після дискусії і поправок рішено їх представити в неділю для прийняття їх з'їздом. Відтак був висвітлений фільм „Пісні і танки з України". Перший день з'їзду закінчено спільним співам під проводом пані А. Залубняк і М. Вакалюк.

Другий день з'їзду 21-го жовтня розпочався Святою Літургією в катедрі Пресвятої Тройці, які відслужив митр. прот. Ю. Туржанський, а співав молодечий хор під управою пана М. Мамчура. Спільний обід відбувся в катедральній авдиторії. Програмою цієї частини з'їзду керувала пані Г. Токарик. Після привіту голови катедральної громади виступали бандуристки-сумківки Л. Стасюк, М. Заведюк, Д. Кут і О. Стасюк. Виконали вони по мистецьки чотири пісні: „Тиха вода", „Цвіте терень", „Ой у полі криниченка" і „Взяв би я бандуру", за що присутні винагородили їх оплесками.

Після представлення гостей за головним столом, пані Г. Токарик попросила до слова голову Централі СУС пана А. Мельничука, якого представив В. Дзюбенко.

В першу чергу п. А. Мельничук висловив своє признання сумківцям за їх активну участь у з'їзді, участь в панельній дискусії та в концерті. Дехто питає, що це СУС? Отже це є культурно-освітня організація, яка працює спільно з Українською Православною Церквою. Дальше промова базувалася на збереженні української православної родини. Звернув увагу, що часом між духовенством і організаціями бракує належної співпраці, брак посвяти часу з обох сторін. Для так важних національних і релігійних справ ми повинні всі поважно застановитися; звернути належну увагу на наші Українські й Недільні школи, яких в більшости по інших громадах немає.

Після промови слідувала концертова точка у виконанні мужеського хору під управою пана М. Мамчура, „Пісня про Дніпро" і „Молитва".

„100-річчя Українського Жіночого Руху" виголосила голова Централі С.У.К. — пані А. Холод, яку представила О. Дзюбенко. Пані А. Холод сказала, яку велику ролю відіграло українське кіноцтва в минулому, початки його організованого життя, наша велика праця і відповідальність в Союзі, а також про наше майбутнє. Пані А. Холод закликала єднатися під прапором любови і пошани один до другого, щоб однодушно і одноголосно здобути найвищий стан нашого національного і релігійного життя. Не тільки розкажіть, але й покажіть, сказала доповідачка — своїми ділами, відношенням, своїм життям, так, щоб світла правда засяяла в кожній ділянці вашого буття. Критикуючи молодь чи старших, чим раз дальше відхиляє їх від організації й Церкви; молодь в нас є, але не вся з нами, а це тому, що багато з нас стали байдужими до вщеплення українського-

національного духа нашому молодому поколінню. Бесідниця підкреслила значення надходячого ЮВІЛЕЮ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ і проєкти Союзу з цієї нагоди.

Пан М. Макар, заступник голови з'їздового комітету подякував обом промовцям за їхні змістовні промови. Опісля пані Ярослава Сорочинська гарно і з чуттям продеклямувала надзвичайно довгу поему Тараса Шевченка „Молитва-Посланіє", а мішаний і жіночий хори виконали дві пісні „Ой по горах по долинах" і „Калинонька". Від резолюційного комітету пан Д. Окос перечитав резолюції з'їзду, які за внеском І. Коляски та І. Вороха прийнято одноголосно.

Слідуючою точкою програми було представлення новообраної управи Провінційної Екзекутиви і вшанування уступившої голови О. Дзюбинко. І. Токарик, як перша голова і почесна голова Провінційної Екзекутиви виробила гарні картки з виписаним зобов'язанням членки Провінційної Екзекутиви, які вручила голова Централі А. Холод кожній представленій членці.

Голова З'їздового Комітету О. Дзюбенко сердечно подякувала всім, хто чим-небудь спричинився до успішного переведення цього з'їзду, а п. А. Мельничукові і пані А. Холод за їх присутність, сумківцям за їх активну участь, делеґатам і всім присутнім, що своєю присутністю звеличали з'їзд.

Гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено з'їзд.

Г. Загоруйко, Л. Карпінська і Д. Окос — секр. з'їзду.

— — —

РЕЗОЛЮЦІЇ 14-ГО ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ С.У.К. ТА ВІДДІЛІВ ТУС І СУМК НА БРИТІЙСЬКУ КОЛЮМБІЮ 20 І 21 ЖОВТНЯ 1984 РОКУ У ВАНКУВЕРІ

— I —

1. Цей з'їзд сердечно вітає Первоієрарха Блаженнішого Владику Митрополита Андрея, Високопреосвященнішого Архиєпископа Василія, Преосвященнішого Єпископа Івана, Всечесне духовенство та всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

2. Вітаємо Крайові Проводи СУС, С.У.К., ТУС і СУМК та зобов'язуємося вибраним проводам давати моральну й матеріяльну підтримку.

3. Учасники з'їзду сердечно вітають ввесь український народ, що бореться героїчно за відновлення Самостійної Української Держави.

4. Учасники з'їзду схиляють голови перед мільйонами жертв українського народу замучених голодомором та жорстоким окупантом в концентраційних таборах, що його створили кремлівські володарі.

5. З'їзд засуджує московських володарів за знищення та дальші заходи переслідування національної й релігійної діяльности наших свідомих синів України.

— II —

1. З нагоди підготовки до великої історичної події 1000-ліття хрещення України в Святу Православну Віру, з'їзд постановляє: (а) щоб всі відділи С.У.К., ТУС і СУМК в Британській Колюмбії пляново та інтенсивно поширювали й зміцнювали свою працю шляхом різних викладів на релігійні та історичні теми нашої Церкви і цим посилили культурно-освітню працю в товариствах, (б) приймати активну участь у ювілейних комітетах по відзначенню 1000-ліття хрещення України та всю працю координувати з священиками та управами громад УГПЦ в дусі резолюцій Надзвичайного Собору від 26-27 листопада 1983 року та Собору УГПЦ в Канаді.

2. З'їзд доручає новообраній Провінційній Екзекутиві С.У.К. та управам відділів С.У.К. і ТУС в Британській Колюмбії організувати курси для вивчення української мови та релігії для молоді та старших. Та щоб нашу молодь СУМКівців висилати на курси Українознавства до Колегії Св. Андрея, Інститутів та літніх таборів.

— III —

1. З'їзд закликає складові організації СУС якнайбільше приділити уваги для молоді та заохочувати її працювати в наших самостійницьких організаціях та в Українській Православній Церкві.

2. З'їзд закликає підтримувати нашу українську пресу: Вісник, Промінь, Український Голос та ставати їх передплатниками.

3. З'їзд закликає відділи С.У.К. відзначити 100-ліття Українського Жіночого Руху.

4. З'їзд закликає членів та симпатиків самостійницького руху підтримувати збірки фондів на фундацію СУС, Фонд Св. Володимира та Головного Музею в Саскатуні.

5. Підтримувати акцію допомоги потребуючим українцям в Бразилії, Аргентині та інших країнах поселеннях українців.

6. Підтримувати акцію в обороні українських дисидентів та морально й матеріяльно їх підтримувати.

7. Дотримуватися наших самостійницьких кличів: Самостійність, Самодіяльність, Самопошана та плекати християнську любов між членами .

— IV —

1. Старший відділ СУМК у Ванкувері зобов'язується: — допомагати Союзові Українок Канади і раз на рік брати активну участь в концерті або інших підприємствах; — висилати на збори відділу Союзу Українок Канади одного представника, тоді, коли будуть порушувати справи відносно відділу СУМК; — більше співпрацювати з молодшим відділом СУМК і приготовляти його членів до переходу до старшого СУМК; — відповідно приготовлятися до відзначення 50-літнього ювілею відділу СУМК в 1986 році і до ювілею 1000-ліття хрещення України в Святу Православну Віру в 1988 році — поставити герб України „Тризуб" перед катедральною авдиторією.

Галя Токарик, Дорис Смит, Ольга Заризун, Дмитро Окос і Василь Дзюбенко — члени Резолюційної Комісії.

Поправка

В Різдвяному привіті відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні, на стор. 27, в ч. 1, 1985 р. мають бути підписані:

Анна Кучерява, голова
Анна Ефтода, рефер.

Редакція перепрошує за неточність.

ВІДЗНАЧЕННЯ 100-РІЧЧЯ ЖІНОЧОГО РУХУ І ВШАНУВАННЯ ПІОНЕРОК ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ ТОРОНТО

В неділю 23-го вересня 1984 року після Служби Божої відбулася імпреза, що була влаштована відділом Союзу Українок ім. Св. Кн. Ольги за ініціятивою голови відділу — пані Юлії Головатої в присутности понад 100 осіб і митр. прот. о. Юрія Ференсіва. Молитву перед початком імпрези проказала пані добродійка Анна Ференсів. Голова відділу пані Юлія Головата привітала присутніх та представила прелеґентку поетесу Світлану Кузьменко. Доповідь пані Світлани Кузьменко, на тему „Відзначення 100-річчя українського організованого жіночого руху", всебічно насвітлила працю жінок, в тому часі, для піднесення освіти, культури, національної свідомости та емансипації жінки, беручи під увагу тяжку долю жінок, особливо матеріяльно незаможних. Признання поетесі Світлані Кузьменко за всеохоплюючу доповідь присутні виказали спонтанними оплесками, а панна Стефанія Олійник, референтка Східньої Екзекутиви до Інституту Св. Володимира і панна Віра Шевчук, рекордова секретарка відділу, удекорували пані Світлану Кузьменко корсажем з чудових квітів. Добр. Єлисавета Василів прочитала із журналу „Промінь" свій допис про Христину Алчевську „До 100-ліття українського жіночого руху в Україні" та вірш Лариси Мурович, також із журналу „Промінь" за місяць травень 1960 року „Поклін" (тим незаписаним ще в книгу слави). В нагороду панна Стефанія Олійник і панна Віра Шевчук удекорували гарним корсажем.

Наступним відбулося вшанування піонерок відділу ім. Св. Кн. Ольги. Пані Юлія Головата привітала піонерок та попросила кожну розповісти про свою працю та обставини того часу. Пані Ґалина Сакалюк розповідала про перші Народні З'їзди, згадувала добр. Леонію Слюзар, Харитю Кононенко та багатьох організаторок і чоловіх жінок того часу. Пані Марія Шевчук виконувала дуже поважні обов'язки заступниці голови Централі, організаційної референтки та інші. Пригадала пані Марія Шевчук слова св. п. Архипресвітера о. д-ра Семена Савчука, коли на одному спільному обіді о. Семен Савчук промовив до своїх сусідів за столом: „А як там дома?" В тих словах відчувалася любов і туга за усім рідним, в силу обставин залишеним. Панна Стефанія Олійник читала зібрані нею відомості про діяльність кожної піонерки, а крім того кожна піонерка розповідала про себе. Прослухавши усе пані Юлія Головата висловила вдячність піонеркам за їх необмежену ніякими перешкодами та труднощами працю в Союзі Українок Канади для розбудови Святої Православної Української Церкви, для збереження рідної української мови, мистецтва у вишиванню та писанні писанок, збереження наших звичаїв і традицій та організування українського життя тут за межами батьківщини Україні.

Усі піонерки, а з ними і пані добр. Анна Ференсів, як дружина священика, були удекоровані панною Стефанією Олійник і панною Вірою Шевчук корсажами, а присутні висловлювали своє признання оплесками.

Пані Калина Сакалюк була нагороджена грамотою від онтарійського уряду за підписом прем'єра Онтаріо В. Дейвиса. Грамоту вручила пані Юлія Головата. Вшанованими були пані: Калина Сакалюк, Марія Шевчук, Анна Романко, Марія Ґужда ,Марія Квас, згаданий був і св. п. пан Квас, Марія Мудра, довголітня голова комітету господинь, пан Мудрий за велику допомогу, Юлія Сулима, пані Євчук, Анастасія Бельбас, пані Стефанія і Марія Йонка.

Панна Стефанія Олійник згадала пані Мошук, пані Диринюк і пані Марію Волосевич довголітню членку відділу ім. Св. Кн. Ольги учасницю Українського Жіночого Конґресу у Станіславові в 1934 році перебуваючих тепер в пансіоні для старших, пані Тетяну Тучак і пані Юсипчук уже немічних. Усім згаданим піонеркам проспівали „Многая літа", а згаданим панною Стефанією Олійник піонеркам з 20-их років, що спочили в Бозі Марії Гуменюк, Катерині Материн, Оксані Гуменюк і тим, що упокоїлися в останніх часах проспівали „Вічную пам'ять".

Обід приготовили і подали пані: Анна Бура, Олександра Кондратенко, Надія Дубилко, Френціс Гункевич, Марта Янчик, Олена Драпак.

При касі Валерія Лисенко і Лідія Лібер. Голова відділу пані Юлія Головата подякувала пані Світлані Кузьменко, піонеркам, учасникам і усім, що допомогли влаштувати цю незабутню імпрезу та повідомила про відвідини голови Музейної Фундації Українського Музею Канади у Саскатуні пані Савіцької 30-го вересня і закликала присутніх вступати в членки Союзу Українок Канади.

На закінчення усі спільно у великому піднесенні проспівали „Ще не вмерла Україна".

Добр. Єлисавета Василів, — прес.-референтка

У четверту річницю упокоєння моєїї дорогої дружини Анни, яка упокоїлась 31 березня 1981 року в Ст. Катеринс, Онт. складаю на нев'янучий вінок $25.00 на фонд журналу „Промінь", а моя дружина хай спочиває з Богом. Вічна їй пам'ять.

Муж покійної Анни, Володимир Кримлянський

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГЛЕСЛИН, САСК.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу ім. Ольги Басарабової відбулися 19 грудня 1983 року у церковній залі. Присутніх було 6 членок.

Збори відкрила голова відділу М. Гарасим і попросила всіх до молитви, також хвилинку мовчанки за померших членок. До президії зборів вибрано пані Рузю Савчин, а секретаркою Катерину Даньків. Секретарка прочитала протокол з минулорічних зборів. Далі приступили до звітів урядниць.

Голова відділу, Марія Гарасим висловила щиру подяку всім членкам за їхню поміч, пошану, зрозуміння і співпрацю за минулий рік. Побажала кріпкого здоров'я, щастя та витривалости всім членкам надалі так в згоді працювати.

Діяльність відділу за минулий рік такий: відбулося чотири місячних зборів. На зборах завжди читають обіжники Провінційної управи і кореспонденцію. Відділ передплачує „Промінь" як також і членки.

Впродовж року відбулися такі підприємства: Святкували свято і храм нашої Церкви Свв. Апп. Петра і Павла, спільно з церковною громадою. Займалися продажем Великоднього печива, подавали похоронні перекуски, приймали замовлення на малі обов'язки, бо нас мало є. Займалися осінньою вечерею (робили Пущення спільно з церковною громадою). Прихід з усього йде на потреби місцевої церкви.

Членки відвідують хворих у лікарні і старших по домах. Жертвуємо на народні цілі по нашій змозі.

Заряд на 1984 рік: Марія Гарасим — голова, Рузя Савчин — заступниця голови, Катерина Данилів — секретарка, Анна Буй — касирка, Фрозина Левчук — господиня, Ева Дмитришин — Шпитальний комітет. Рузя Савчин, Марія Гарасим, Фрозина Левчук — сестриці. Ева Дмитришни, Рузя Бойко, Марія Гарасим — Контрольна комісія.

Членки нашого відділу складають Централі Союзу Українок Канади щиру подяку, що допомагає нам в ріжних порадах, а всім відділам С.У.К. бажаємо успіхів у їх праці.

К. Данилів, секретарка

ВАСЕТНА, АЛЬБЕРТА

ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 13 грудня 1983 року в домі Лесі Старчук, в присутности 13 членок. Голова пані Марія Рогожа відкрила збори молитвою і членки вшанували однохвилинною мовчанкою померлих членок.

Впродовж року відділ відбув 9 місячних зборів і річні збори. Відділ начисляє 26 членок, разом із почесними членками, котрі є менше активні або й зовсім не активні, але ми їх високо оцінюємо.

Щоб придбати фінансів відділ влаштовув чай і випродаж Великоднього печива та ручних робіт наших членок. Відділ відбув Різдвяний чай і печиво. Членки опікуються чистотою церкви, беруть участь в церковному хорі і разом з членами громади колядують на потреби нашої громади, видають Храмовий обід та перекуску після Богослуження щоб познайомитись з новим отцем-настоятелем і добродійкою Паламарчук.

Відділ постійно жертвує на добродійні цілі. Добродійний комітет відвідує хворих та посилає картки на ріжні потреби.. Відділ старається виповняти бюджет до Централі. Ми жертвуємо по своїй змозі на різні фонди, які Централя вимагає. Щороку також продаємо білети на Музейний фонд до Саскатуну.

Фінансовий звіт відділу: Прихід 1983 р. — 2,991.65 дол., розхід — 1,172.37 дол. З 1982 року лишилося в касі 9,501.88 дол. Разом в касі до 9 грудня 1983 року є — $11,321.16.

До управи на 1984 рік вибрано: — Марія Рогожа — голова, Анна Зеник — заст. голови, Євгенія Легкодух — секретарка, Марія Муляк — касирка.

Контрольна комісія: — Віра Гарасим, Линда Москалюк і Софія Рогожа.

Архів: — Катерина Зіник і Євдокія Легкодух.

Добродійний комітет: — Марія Харук, Євгенія Легкодух, Марія Рогожа і Соня Доскоч.

Діючі сестриці: — Анна Стрегл, Катерина Зон, Текля Денисюк, Марія Харук, Євгенія Легкодух, Анна Зіник, Василина Вирун і Марія Рогожа.

Складаю щиру подяку проводові і всім членкам відділу за їх терпеливість, вирозуміння та співпрацю, яку ми всі разом уклали при нашім відділі та нашій громаді в Васетна. Складаю щиру подяку Централі та Провінційній Екзекутиві за обіжники, які є нам допомогою при нашій праці.

Євгенія Легкодух, довголітня секр.

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 1 листопада 1983 року вечером у церковній залі Захід Сонця в присутности 28 членок. Збори відкрила голова пані Крикливіч тихою молитвою. По цім членки заряду здавали звіти з діяльности відділу. .....

Впродовж року відбулося 11 місячних зборів і двоє засідань з церковним комітетом. Членки приготовляли і видали вечерю для 3 весіль, перекуску і чай для ювілятів 40-ліття панства Н. і М. Ковальчуків, ювілей 50-ліття п-ва В. і Д. Іссар, бенкет для учителів, перекуски після зборів для різних клюбів, вечерю для родини Йосифа і Василини Фініків. Пані Осачук вже довший час перебуває у Норсінґ Говм. Приготовили два поминальні обіди, спільну Святу Вечерю, вечір розваги для членів громади, батьків, дітей Недільної школи і членок відділу.

Влаштували: забаву з „барґен", весняний час, продаж пасок і писанок. В липні обід на церковний храм. Прощали пароха о. Володимира і добр. Є Кокорудзів, які відійшли на відпочинок. В жовтні приготовили осінню вечерю. Членки брали участь з церковним хором у фестивалі колядок і колядували з членами громади на Церкву. В місяці грудні відвідали старших громадян з концертовими точками та забавою з нагоди дня уродин. Приготовили також Святу Вечеру для них у січні, а на Великдень кошики свяченого.

Членки вишивали і дарували речі до музею в Саскатуні, допомагали клініці дарування крови. В Недільній школі навчає о. О. Гудима, М. Крисовата і В. Гаррас. Дві делегатки репрезентували відділ на Крайовому З'їзді Союзу Українок в Сас-

катуні. Вислали посилки одягів до Бразилії. Членки івдвідували хворих в лікарні й дома.

Подали фінансову допомогу: оселі „Тризуб", Колегії Св. Андрея, Інститутові ім Петра Могили, Музеєві в Саскатуні, журналові „Промінь", на поборювання недуг, для місцевої лікарні та інше.

В грудні відбувся членський вечір з обміною подарунків.

Заряд на 1983-84 рік: Ґеня Крикливіч — голова, Мардж Ковальчук — заст. голови, Ангеля Лазеська — заст. голови, Вероня Гарасс — секр., Домка Колибаба — касирка.

Вероня Гаррас, секр.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

ВИТКОВ, САСК.

Річні збори відбулися 1 листопада 1983 року в присутности 6 членок. Збори відкрила голова Ґеня Іванчук молитвою і вшановано пам'ять покійних членок. Секретарка Ольга Волошин прочитала звіт з минулих річних зборів і останніх. Звітували — касирка Савеля Бузяк і Рут Гриневич від контрольної комісії. Голова відділу Ганя Іванчук подякувала членкам за кооперацію, а також сказала, що число членок відділу таке мале, а праця була велика і багато разів трудніша, а заряд був той самий впродовж 11 років, отже мусимо розв'язати відділ.

Діяльність відділу: за минулий рік відбулось троє зборів і троє засідань. Вислали б'юджет до Централі, а також церковний б'юджет. (Наше жіноче товариство перебрало Церкву і Народний Дім на свої **руки** вже через пару років. Платимо податок і асекурацію за Народний Дім, асекурацію за Церкву) Влаштували пирогову вечерю із музикою, вечерю і забаву з музикою на український Новий Рік, відвідували хворих, посилали на „нев'янучий вінок" до музею і „Променя". Членки їздили на концерт до Норт Бетлфорд у роковини Т. Шевченка і День Героїнь... Продаємо куховарські книжки, що їх видав наш відділ. Одна наша членка Марія Н. Іванчук перебуває в Домі для старших громарян у Норт Бетлфорд. Одного дня ми зробили там вечерю і запросили всіх з того дому. Ми вдень робили вареники в домі Ольги і Гриця Волошина. Всіх жінок на вечері було 44 Ми запросили молоденьких танцюристів — діти шкільного віку, щоб затанцювали; ними були: Богдан Даруся і Рома Іванчуки; Семен і Оксана Штокалко; Мар'яна і Стефан Ворохи. Одна членка Марія Саранчук подарувала 25.00 дол. за таку гарну забаву для старших.

Впродовж року відділ пожертвував на місцеву церкву — $4,496.94, Народний Дім — $1,946.65, „Промінь" — $25.00, Музей — $70.00, Ювілейний Фонд о. Удода — $25.00 та інші менші й більші пожертви

Приходи в 1983 році — $20,517.30, розходи — $12,040. 78.

Ганя Іванчук

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

З нагоди 25-ліття нашого цінного журнала „Промінь" складаємо $50.00, як нев'янучий вінок в пам'ять наших найдорожчих, що дуже любили його читати: Протопресв. д-р Володимир Слюзар — упок. 26 грудня 1976 року, Добр. Леонія Слюзар — упок. 10 березня 1978 р., Василь Мельник — упок. 4 жовтня 1981 р.

Родина

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого брата, бл. п. Петра Лазаровича, який упокоївся 15-го травня 1983 р., також люба сестра Доця Телюк Вельчинська у Торонті — відійшла 12 лютого 1984 р., помер моєї сестри син Никола Козак 13 лютого 1984 р. та його сестра Анеля Золинська — 16 жовтня 1984, в їх незабутню пам'ять замість квітів засилаю $25.00 на „Промінь". Вічна їм пам'ять.

Олена Шевчук, Вакав

— — — — —

У пам'ять нашого сина Василя Химюка, який упокоївся 9 квітня у 1984 році; також у пам'ять сестри Стефанії Сторожук — упокоїлась 13 січня 1983 року в Ст. Кетерінс, Онт., в їх незабутню пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Марія Хімюк, Вінніпег

— — — — —

У незабутню світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Петра Олійника, який відійшов від нас у вічність 3 грудня 1965 року, складаємо 10 дол. на лжурнал „Промінь".

Дружина Марія Олійник з родиною, Гаєс, Саск.

У світлу і незабутню пам'ять моїх родичів (батьків), бл. п. Юрка і Марії Вережак, складаю китицю квітів і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Докія Корпан, Едмонтон

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Софії Кушнірук — упокоїлася 22 липня 1984 р. на 82 році життя, жертвенна членка відділу ім. Доньки України у Винярді, заслужена в громаді, шанована в родині мати і дружина, щира порадниця в організації. Хай Господь оселить її душу у Своїх оселях, де нема ні болю, ні страждань, в її пам'ять складаю $10.00 на фонд журнала „Промінь". Вічна їй пам'ять! Родині висловлюємо щирі співчуття.

Софія Пилипів, Винярд

— — — — —

Відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетелфорд, Саск. кладе китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу заслуженої передової і почесної членки, бл. п. Югасі Дмитрук, яка упокоїлась 8 жовтня 1984 року, в її світлу пам'ять складаємо $15.00 на „Промінь".

За відділ:

М. Сохацька, рефер.

— — — — —

Замість китиці квітів у світлу пам'ять наших незабутніх батьків бл. п. Михайла і Іринки, які упокоїлись, мама в лютому 1951 року а тато 33 лютого 1975 р., так само тато Никола Іванчук 25 листопада 1957 р., складаємо $8.00 на Промінь".

Ганя і Євген Іванчук, Витков, Саск.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СВЯТО КНИЖКИ, 100-РІЧЧЯ ЖІНОЧОГО РУХУ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

ВЕРНОН, Б. К.

В неділю 18 листопада 1984 року, заходом відділу ім. Св. Княгині Ольги, відбулося Свято Книжки. 100-річчя Жіночого Руху і Відзначення Членок, які пробули у товаристві по 25 років і більше.

Свято почалося Службою Божою, а відтак настоятель о. П. Блажук відслужив Панахиду за Наталю Кобринську та членок, що відійшли у вічність. По закінченні Панахиди усі зійшли до церковної залі на обід, котрий приготовили членки відділу. Заля була прибрана до цього свята, за головним столом на стіні були прибрані вишитими рушниками образи Св. Княгині Ольги і Наталі Кобринської. Збоку був столик прибраний квітами і книжками, а над столиком на стіні Смолоскип прибраний вишитим рушником і напис „25-літній ювілей".

Після обіду почалася святочна програма, якою керувала пані Д. Панчук, членка культурно-освітнього комітету. Голова пані Василина Кучер сказала вступне слово, привітала учасників свята, і пояснила, що це свято відбудеться в трьох частинах.

В першій частині відбулося Свято Книжки.

1. Український танок виконав маленький Іван Панчук. Присутні щиро нагородили його оплесками.

2. Жіночий хор відспівав „Коло річки", під управою п. Павла Малиша.

3. Український танок дуже гарно виконали брати Ґреґ і Енді Чиж.

4. Реферат на Свято Книжки, опрацювала і прочитала пані Анна Буяр, в якому докладно представила значення книжки в житті людини для її духовного і культурного розвитку.

5. П'єса — „Частини книжки", представили родина Орест і Іванна Панчуки. В цій гарній оригінальній п'єсі родина представила вартість навчання свого рідного слова.

Друга частина: „100-річчя Жіночого Руху".

1. Реферат прочитала добр. П. Блажук. У своїй доповіді почала про Жіночий рух від Княгині Ольги якої ім'я перебрав наш відділ. Ольга мудро правила у своїй державі, по смерті своог чоловіка князя Ігора. Мусіла провадити військо проти деревлян та затримала свій пристіл для своїх синів. Її поведення було наче дороговказом, що закликало сотні і тисячі жінок слідувати її шляхом. Так починається Жіночий Рух на Україні, де селянська хата стає центром науки. Наталя Кобринська починає рух в Західній Україні 1884 року. За її працю повстали читальні, бібліотеки, жіночі організації і вступ до вищої науки для жінок. І так з того руху на Україні і в Канаді зродились жіночі організація, особливо в Канаді, зродилась жіноча організація „Союз Українок Канади", яка сьогодні з малої горстки виросла у могутню організацію.

На знимці, зліва направо — Параска Стефюк, Софія Князь, Марія Шевчук, Марія Попович. Відсутні на знимці — Анна Ластівка, Єлина Мандрусяк і Катерина Лащук.

2. Жіночий хор відспівав дві пісні, „Ольга мудра" і „До праці", під управою п. Павла Малиша.

Перша частина — „Відзначення членок". Предсідниця Д. Панчук покликала пані Г. Григірчук, щоб представила кожну членку зокрема. Пані Г. Григірчук читала заслуги кожної членки перед врученням грамот. Голова пані В. Кучер удекоровувала кожну членку корсажем, а добр. П. Блажук вручала їм грамоти.

Членки були: Параска Стеф'юк, Марія Попович, Марія Шевчук, Софія Князь, Анна Ластівка, Катерина Лещук, Єлена Мандрусяк. Опісля членкам заспівали на „Многая літа".

Предсідниця Д. Панчук попросила о. П. Блажука до кінцевого слова. Отець сказав, що це свято є свідоцтвом жіночої праці на громадській і церковній нивах та подякував всім, що брали участь і всім, що прийшли звеличити цей день, бо це було історичне і традиційне свято. Так колись жили у минулому і так далі повинні провадити у майбутньому, так як наші предки і піонери робили. Свято закінчено співом „Де згода в родині".

Н. Микитюк, секетарка.

ДЕНЬ ПОДЯКИ І СВЯТО КНИЖКИ
Громада Св. Юрія і відділ ім. Княгині Ольги в Ґримзбі, Онт.

В неділю 18 листопада, 1984 року після Служби Божої відбувся Молебень-подяка Всевишньому, що тримав нас усіх під Своєю милостивою опікою на протязі цілого року. Опісля усі парафіяни і гості зайшли до церковної авдиторії, щоб спільно однією родиною спожити смачний обід, що приготували членки відділу, на чолі з головою відділу пані В. Яворською і господинею пані М. Гусак.

Перед початком обіду о. Г. Планіда проказав молитву та поблагословив страви. Після обіду голова громади п. М. Качура склав привіт і

побажання усім присутнім і попросив до слова о. Г. Планіду. Отець у своїм слові привітав від себе і добр. А. Планіди усіх парафіян і гостей і сказав повчаюче слово. Як також склали привіти: диригент хору п. Є. Лучків, від СУМК — Андрій Бурак, від ТУС — п. Дмитро Шпитковський.

У другій частині свята відбулася культурно-освітня імпреза — Свято Книжки. В програмі свята було: виставка книжок, виступ дітей Рідної школи при церкві та прочитання реферату. Виставкою книжок заопікувалася пані В. Яворська. Голова відділу пані В. Яворська відкрила програму свята вступним словом на тему: „Значення книжки у нашому щоденному житті" і відтак Марія Нечай прочитала реферат: „Книжка — національний скарб". Цього року в програмі Свята Книжки, участь брали учні Рідної школи; збірну деклямацію „Ми і книги" виконали учні 1, 2 і 3 кляс, також проспівали пісню „Ой там наша вітчина".

Підготували учнів учительки Рідної школи: Орися Бурак і Марія Нечай. Участь дітей на цьому святі пригадало більшого значення і ніби подув свіжий, теплий весняний вітер і усе навкруги ожило. Свято Книжки призначене для дітей і дорослих: „бо книжка вчить, як на світі жити та відкриває дітям двері у світ".

В дружній атмосфері і при обміні думок перейшов час та як і завжди, не забули за „Промінь" і усі присутні зложили пожертви в сумі 68.00 долрів.

Марія Нечай —
Культурно-освітня референтка

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

ГЕФОРД, САСК.

Членки відділу ім. Ольги Басарабової в Гефорд, Саск. вшанували заслужених членок за їхню 25-літню працю у відділі. Програма була приготовлена відповідно до того дня. Стіл застелено вишиваним українським обрусом ,по середині святочний торт, по боках свічки і квіти, а по правій стороні калачі. На стіні напис „Відзначення членок" і відзнака смолоскипу. За столом сиділи членки: Катерина Семко, Олеся Михальчук і Стефанія Гавриш. Предсідницею вечора була Оля Сметанюк. Програму почато співом: „О, Мати Божа". Слідували дві хвилини мовчанки про покійних.

Першою точкою на програмі: гуртовий спів членок, кілька народніх пісень. По цім Оля Сметанюк представила гостю-бесідницю Олю Некіфорук з Редфілд. Промова була цікава, вона говорила про початки відділів Союзу Українок в Канаді, про значіння жіночого руху, про визволення жінки, щоб стати нерівні з мужчинами ,як в інших країнах, так і в Україні з нагоди 100-річчя жіночого руху. Про це обширно описано в числах журнала „Промінь". Доповідачка пригадувала, щоб членство в Канаді зберігало свою ідентичність і шанувало традиції.

Пані Марія Калин подякувала бесідниці за так умілу оцінку праці у відділах. Слідувало представлення відзначених членок: Про діяльність Катерини Семко прочитала Єлисавета Никіфорук, а корсаж учепила Є. Безмутько; про Олесю Михайлюк прочитала Савеля Гарах, а корсаж вчепила Ліда Ланська; про Стефанію Гавриш прочитала М. Карплюк, а корсаж вчепила їй Настя Гарбус. Грамоти ювіляткам вручила гостя Ольга Калин. Вшанованим ювілятам відспівано „На многії літа". А ще іншим членкам також відспівано декілька пісень, а потім був ще гуртовий спів разом з гостями.

Кінцеве слово виголосила Савеля Гарах подякою гостям, а паням Барабаш, Є. Никіфорук і Н. Гарбус за спечення торта і калачів. На закінчення роздача торта і чай.

Анна Ткачук, рефер.

Відзначені членки зліва направо: Ольга Никіфорук, Катерина Семко, Олеся Михайлюк, Стефанія Гавриш, Оля Сметанюк.

ГОСТИННИЙ ВЕЧЕРОК

Форт Френсис, Онт.

Відділи Союзу Українок ім. Лесі Українки і ім. Св. Анни зійшлися до української читальні „Просвіти у неділю 21 жовтня 1984 року на приємний вечерок, щоб привітати пані Марію Савіцьку з Чиливек, Б. К.

Вечерок почався молитвою „Отче наш". Предсідниця пані М. Соколотюк привітала присутніх, а гостю пані Марію Савіцьку привітала корсажем живих квітів. Голова відділу ім. Л. Українки — Марія Гушуляк представила гостю, а членки радо дали маленький дарунок.

Після цієї приємної хвилини, пані М. Савіцька висвітлювала нові прозірки та інформувала про стан Музею тепер і на майбутнє.

Заклик за пожертвами на український Музей в Саскатуні було зроблено після висвітлення прозірок.

На закінчення гостя подякувала Ларисі Керр за приміщення у її домі та всім за пожертви, а також просила членок, щоб відвідали Музей в Саскатуні під час вакацій.

Голова відділу Св. Анни — Линда Раяла подякувала гості М. Савіцькій за її цікаві інформації та побажала всього найкращого гості і нашій організації на майбутнє, а потім попросила всіх на перекуску,

Марія Соколотюк, секретарка.

БЛ. П. ВОЛОДИМИР ВАХНА
Віндзор, Онт.

В суботу 15 вересня 1984 року, упокоївся на 74 році життя Володимир Вахна.

В неділю і понеділок відслужено Панахиду в похоронному заведенні, а у вівторок, 18 вересня о годині 10 рано в соборі Св. Володимира були похоронні служби, при великій скількости людей, а відтак тіло перевезено на цвинтар на вічний спочинок.

Після похорону відбулася поминальна тризна в залі соборної авдиторії, на яку прибуло дуже багато людей.

Володимир Вахна народився 17-го грудня 1909 року в Стюартбурні, Манітоба, в досить чисельній родині Теодосія Вахни, працював 18 років учителем в Стюартбурні, Ґардентоні і Окбурні.

В році 1934 Володимир одружився з Марією Халатурник. Господь поблагословив їх трьома дітьми, одним сином Тарасом і дочками Аделею та Іванкою.

В 1947 році родина переїхала до Віндзору, Онт. і Володимир почав разом з братами власне підприємство. Став активним членом парафії Св. Володимира. Також брав активну участь у житті української спільноти і міста. Був Володимир 13 років головою соборної парафії. Був 26 років учителем в Недільній школі. Першого вересня 1984 року Володимир радісно і гучно відзначив свій заслужений ювілей щасливого подружнього життя зі своєю дружиною Марією.

Залишив покійний Володимир у великому смутку дружину Марію, сина Тараса, дочок Аделю і Іванну та 5 внуків, а також братів — Іллію, Антона, Бориса, Кузьму і Теодосія та 6 сестер: Марію, Катерину, Олену, Клавдію, Олю і Єву.

Нехай милосердний Господь оселить душу його там, де всі праведні спочивають і сотворить йому вічную пам'ять між нами!

Приятель.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
БЛ. П. МАРІЇ КІНДРАЧУК

Ділимося сумною вісткою з членством Союзу Українок Канади і з усім українським громадянством, що в неділю рано в місцевій лікарні у Вакав, Саск., 30 жовтня 1983 року упокоїлась в Бозі Марія П. Кіндрачук. Відійшла у вічність бл. п. Марія на 81 році свого життя.

Марія народилася 1902 року в родині Дмитра і Василини (з дому Равлик) Вережаків в околиці Ст. Джулієн, Саск., де виростала і ходила до школи „Коломії". Не довго ходила до школи, бо в тих часах не було примусово, а треба було помагати родичам у господарстві.

В 1917 році Марія вийшла заміж за Прокопа Кіндрачука. Прожили вони разом 53 роки. Молода пара замешкала в околиці Ст. Джулієн і тут розпочали свою господарку. В тому часі життя не було легке, тяжко приходилося фізично працювати, однак молода пара з вірою і надією дороблялися. Покійна Марія була завзята до тяжкої праці, ощадна, а щира була для кожного, хто звертався до неї за допомогою.

Обоє були глибоко віруючі. Були членами української православної громади Покрови Пресв. Богородиці в Ст. Джулієн, Саск., а пізніше, коли переїхали до Вакав, Саск на відпочинок, так вписалися в члени громади Успіння Пресв. Богородиці. Покійна Марія ходила до церкви на Богослуження. В 1967 році Марія і Прокоп відсвяткували свій 50-літній ювілей подружнього життя. „Український Голос" і „Вісник" були в їхньому домі від початків їх подружжя. Читали їх завжди.

В 1970 році помер її муж Прокіп і Марія залишилася вдовою як кругла сирота, бо не було в них дітей, але завжди сама себе потішала, то все так не буде, як Бог дасть, то ліпше буде.

Покійна Марія була лагідної вдачі. Обдарував її Господь християнськими чеснотами, а найперше, цих чеснот була її щирість і жертвенність. Вона підтримувала свою Церкву, давала на народні цілі, любила свій народ, читала багато, любила співати, помагала людям, цікавилася світом, подіями в рідним краю, як і подіями всього українського народу. Була вірною членкою жіночого товариства С.У.К. в Ст. Джулієн, Саск. імені Лесі Українки від початку заснування, а коли переїхали до Вакав і там відразу стала членкою Союзу ім. Ольги Басарабової.

Була відзначена за 25-літню приналежність до Союзу та нагороджена почесним членством Союзу.

Покійна Марія залишила в смутку своїх сестер — Параску Боднарчук в Саскатуні, Докію Олексин в Ст. Джулієн, Саск. і Василину Мудру у Вакав, Саск. і всю свою родину.

Похоронні відправи почалися панахидою дня 2-го листопада 1983 р. о годині 7:30 вечером в Українській Греко-Православній Церкві в Вакав, Саск., заупокійна Служба Божа і чин похорону відбулися 3 листопада. В 10-ій годині при великому числі родини і приятелів. Під час похоронної Служби Божої членки Ваківського жіночого товариства тримали свій прапор і свічки коло домовини своєї незабутньої членки. Похоронні Богослуження відслужив настоятель о. С. Зузак при помочі дяків. Співав жалібно хор під проводом П. Скакуна.

Після похорону відбувся поминальний обід в залі під церквою. Під час обіду о. Зузак висловив щирі співчуття засмученій родині. а другі промовці згадали про тяжку працю і жертвенність покійної Марії. Закінчено обід молитвою, яку проказав о. Зузак.

Тіло покійної Марії поховано в Саскатуні, на Вудлавн семитері біля її мужа Прокопа. Я в імені родини і від себе складаю сердечну, щиру подяку о. С. Зузакові за відправи похоронних чинів, дякам і хористам за спів. Мекензі Фюнерал Гом з Принц Алберт, Саск. за їх услугу, жіночому товариству з Вакав за приготування перекуски, обіду і за прислугу біля домовини, сестрицям при церкві, тим, що несли домовину, хоругви і хрест та всім, що прислали прекрасні квіти та картки співчуття. Також подяка й тим, що зложили пожертви на нев'янучий вінок

Дякуємо і церковній громаді за якубудь поміч і всім тим, які своєю допомогою спричинилися в похоронних потребах. Рівнож дякуємо всім тим, які прибули на похорон, щоб віддати останню прислугу покійній Марії. Хай милосердний Господь винагородить всіх вас всіма добрами.

Спочивай дорога сестро Маріє. Нехай канадська земля, на якій ти так трудилася, буде тобі легкою, а милосердний Господь нехай прийме душу твою в оселі Свої і оселить там, де всі праведні спочивають.

Вічна тобі пам'ять!

В першу річницю, кладемо китицю квітів на свіжу могилу сестри, бл. п. Марії Кіндрачук. У пам'ять покійної жертвуємо 15.00 долярів на журнал „Промінь".

Сестра і швагер **Д. і О. Олексин, Ст. Джуліен, Саск.**

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ АНДРІЯ ЯКИМИШИНА

Вестон, Онт.

У понеділок 30 січня 1984 р. упокоївся на 70 році свого життя Андрій Якимишин. Похоронні служби відслужив настоятель о. М. Боднарчук у церкві Св. Димитрія у Лейк Шор, Онт.

Народився Андрій 15 липня 1913 року в околиці Роблин, Ман. у родині Петра і Параски Якимишиних. Жив з родичами на фармі. Скінчив публичну школу у Роблин, Ман., пізніше Манітобський університет.

Андрій одружився з Анною Збитнюк з родини Данила і Марії Збитнюків з околиці Інсінґер, Саск. Того самого року молода пара переїхала до Торонта. Андрій працював у Гайдро 30 років. Андрій був членом української православної церкви Св. Димитрія у Лейк Шор, Онт. Любив свою Церкву, був членом ордену Св. Андрея. Любив читати українські часописи і був передплатником „Українського Голосу", „Вісника" і „Променя", жертвував на всякі громадські потреби.

Покійний Андрій залишив у глибокому смутку дружину Анну, 3-ох синів: Андрія, Данила і Василя та невісток: Джорджіна, Христина, Стефанія; 4-ох внуків, 2-ох братів : Василя і Михайла у Роблин та 2 сестри: Катерину у Кемлупс, Б. К. і Маланю в Роблин, Ман. Родичі упокоїлися давніше, а також і 1 сестра.

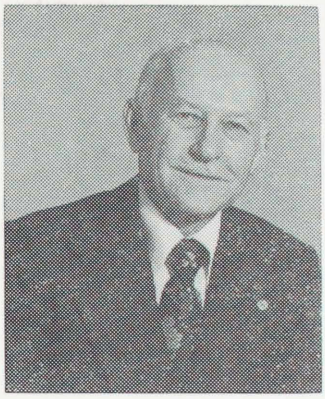

У пам'ять мужа, Тата і Дідуся, дружина Анна складає пожертву на „Промінь" і кліше 25.00 долярів.

Вічна йому пам'ять!

Присутній.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. СТЕПАНА ВАСИЛІВА

З великим жалем у смутком згадуємо жалібний день роковин, в якому відійшов від нас на 58-му році свого життя наш дорогий зять і чоловік нашої дочки Марійки, бл. п. Степан Василів. Залишив він у глибокому смутку дружину Марійку, трьох дочок, четверо внуків і батьків — Василя і Галю Юськівих. Молимось за спокій душі Покійного, за його велику доброту, щоб Господь прийняв його у Своє царство небесне.

Складаємо щиру подяку всім тим жертводавцям, що в пам'ять Покійного склали на нев'янучий вінок грошові дари на Церкву в сумі 1,300.00 долярів. Покійний Василь був релігійний, співав у церковному і світському хорах, виховав своїх дочок на добрих громадян Канади. Василь працював у Мен Павер поверх 30 років, мав багато приятелів. На його величавий похорон прийшло багато приятелів і знайомих, щоб віддати йому останню прислугу.

Замість квітів на могилу Покійного, засилаємо 40.00 долярів на журнал „Промінь".

Хай канадська земля буде легкою, як рідна. Вічна йому пам'ять!

Дружина **Марійка,** дочки, зяті, внуки і батьки — **Галя і Василь Юськів.**

ЛІКИ ЗАПОЗИЧЕНІ У ТВАРИН

Багато людей у світі споживають каву. Але мало кому приходить на думку, що першими „відкрили" її чудодійні тонізуючі властивості... дикі кози Етіопії. Якось пастухи помітили, що по дорозі на ночівлю тварини залюбки об'їдають ягоди якихось рослин, а у ночі, замість того щоб спати, вистрибують та ганяють навипередки. На смак ці плоди виявилися гіркими. Потім з'ясувалося, що той хто їх покуштує, не відчуває втоми після важкого робочого дня. Про дивні ягоди пішла слава по країні, а мандрівники поширили її по плянеті. Так увійшов у життя людей цей чудовий напій — кава.

Цікаве відкриття зробили й мисливці Далекого Сходу. Спостерігаючи за оленями, які восени готуються до двобою, вони звернули увагу, як пожадливо тварини їдять листя та гілочки якоїсь рослини. Спробували осіб вони і собі пожувати листки, а дехто випив навару із них. Висновок був несподіваний: речовини, що їх містили рослини, не тільки знімали втому, а й додавали енергії та бадьорости.

Це була левзея, ліки з якої тепер широко використовують у медицині.

Ліки від виснажливої хвороби — малярії „подарували" людям також звірі. Індіяни, які жили на східніх схилах Андів, примітили, що деякі дерева подряпані кігтями пуми. Простеживши за поведінкою пуми, вони ствердили, — хижак не просто гострив пазури об стовбур, а ще й гриз кору. На смак ця кора була дуже гіркою, але її настій виявився надзвичайно цілющим для хворих... на малярію. Цим зацікавилися місцеві лікарі, а згодом новий засіб боротьби з тяжкою недугою перейняли европейці. Відтоді хінінне дерево врятувало життя мільйонам людей.

Довкола дому

Стефанія Кульба

Голубці з гречаних круп

З середини головки капусти вирізати ножем качан. Покласти її в більшу посудину, парити кип'ячою водою. Накрити покришкою на декілька хвилин. Оббирати листки, що зм'якли, а решту дальше лишити в гарячій воді, доки так все листя не зм'якне. Коли вже листя спарене, відтинати з середини грубе било, щоб легше було завивати голубці.

Вирізаний качан покраяти впоперек на гріночки і ними вистелити дно посудини, в якій мають пектися голубці. Це на те, щоб голубці не пригоріли.

Випражити в печі гречані крупи, вимішати зі сировим яйцем (можна пражити крупи і без яйця). Мішати ввесь час, щоб не пригоріли. Запарити праженим молоком або водою. Посолити і дати трохи оливи або іншого товщу. Вложити в піч, щоб каша трошки випеклася. Окремо присмажити на товщі зо дві дрібно посічених цибулі аж до рум'яности. Додати до каші, перемішати і з того робити голубці. До каші можна додати трохи приваренного рижу на молоці. До голубців додати товщу і кілька ложок густок сметани. Пекти голубці без води, то будуть сипкі і смачні.

ПЕЧЕННЯ З ВОЛОВИНИ

4 ф. м'яса („Ай ровст")
1 бляшанка „крім оф машрум суп" — юшки з печериць
1 велика цибуля — грубо покраяна
3 ложки води
½ ложечки цукру
2 ложечки солі
1 ложечка кукурудзяного крохмалю — cornstarch

М'ясо сполоскати, натерти цукром і сіллю. Залишити на пів години або більше. На алюміниовий папір вилляти пів бляшанки юшки з печериць і на це покласти м'ясо; помастити рештою юшки і посипати цибулею. Виполоскати бляшанку водою і полляти тим м'ясо. Завинути в алюміниовий папір і пекти при 450° впродовж 3½ до 4 години.

Підлива: Ложечку кукурудзяного крохмалю розвести з 3-ма ложками холодної води і вмішати до навари — варити пару хвилин і підлива готова.

— — —

● **Вбиває гіркий смак у каві:** додати дрібку соли до кави.

● **Усуває жовті плями з мидниці або ванни:** натирати розчином соли в терпентині аж покажеться білий колір.

ГОРІХОВІ РІЖКИ

Потрібно:

4¼ горнятка муки (борошна)
¾ горнятка масла
¾ горнятка мелених оріхів
2 жовтки
5 ложок цукру

Посікти масло з мукою, вбити жовтки і вимішати з горіхами й цукром. Добре замісит истіто. Виробити малі ріжки. Вимастити маслом бляшку, посипати мукою та пекти на 300 ст. Знамените печиво до чаю.

— — —

SOUR CREAM CAKE

¾ cup butter
1½ cups sugar
3 eggs
1½ cups sour cream
1½ teaspoon baking soda
1 teaspoon baking powder
2¼ cups flour

Filling:

½ cup brown sugar
2 teaspoons cinnamon
½ cup chopped nuts

Blend first four items, then add dry ingredients, grease angel food pan. Pour ½ batter into pan. Pour ½ of the filling over the batter. Pour in the rest of the batter and then the remaining filling on top. Bake 45 minutes in 350°F. oven.

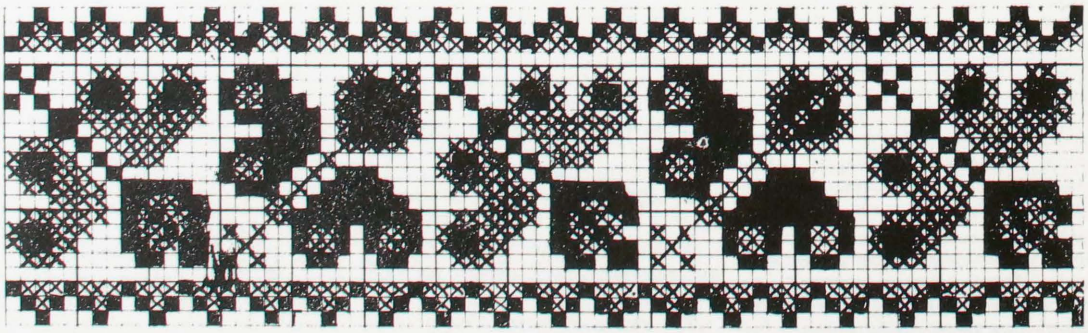

Полісся — Чернігів: — барви ниток ■ чорна, × червона до вишивки.
Український Музей, Східня Філія
русивала **І. Вахна**

СПОМИНИ БОГДАНА ПАНЧУКА

На прохання Многокультурного Історичного Товариства провінції Онтаріо (Multicultural History Society of Ontario) Богдан Пачнук почав писати свої спомини які охоплюють найцікавішу частину історії українців в загальному, а українців Канади зокрема, роки 1939-1959, дві декади, що змінили курс нашої історії. В цьому часі відбулася Друга світова війна (1939-45 р.р.) і доба ВЕЛИКОЇ СКИТАЛЬЩИНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ та переселення її по всіх країнах вільного світу, особливо роки 1947-1952. Спомини вийдуть остаточно в двох томах по приблизно 500 сторінок один: І. — Участь українців у Другій світовій війні, і 2 — Велика Скитальщина і її переселення. Разом з цим буде використано около тисяча фотознимок.

Для зацікавлення громадянства і започаткування проєкту, це Історичне Товариство вже видало у великому скороченню книжку під заголовком: „Герої своїх днів" (Heroes of Their Day). Спогади Богдана Панчука (Reminiscences of Bohdan Panchuk) за редакцією докторанта Альбертійського університету, Любомира Луцюка. Він також написав вступ до спогадів, а ще більше, вияснення і другий вступ написав професор д-р Роберт Ф. Гарній Академічний директор згаданого Історичного Товариства.

В оголошенні, що Історичне Товариство видало в рекляму згаданих спогадів пишеться:

„Як директор Центрального Українського Допомогового Б'юра (ЦУДБ) Богдан Панчук відіграв ключеву ролю в допомоговій акції українців Канади по Другій світовій війні. У своїй особистій р о з п о віді як повстало ЦУДБ (Центральне Українське Допомогове Бюро в Лондоні) від його (бюра) попередника СУКВ (Союзу Українських Канадських Вояків за Морем) і їх Лондонської Домівки, розказує про інших передових активістів вояків, а одночасно документує і оповідає про його заходи в обороні і переселенню української Дивізії „Галичина". Панчукові спогади дають вперше документально доведену історію цієї занедбаної частини в історії українців Канади. Це видання в серії Етнокультурних Голосів і видається спільними заходами Многокультурного Товариства Онтаріо (Multicultural History Society of Ontario) і Фундації Онтарійської Спадщини (Ontario Heritage Foundation). Ціна книжки в паперовій оправі 7.00 долярів. Книжку можна набути в українських книгарнях, організаціях, в Легіоні, або замовлення з грішми чи чеками чи поштовими переказами пересилати на адресу, як подано в низу:

The Multicultural History Society of Ontario
43 Queen's Park Crescent East,
Toronto, Ontario. CANADA M5S 2C3

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Ви можете набути тут

ПОЕТИКУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

і її АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати
глибинну творчість поезії
Лесі Українки
Видання і зовнішно дуже гарне,
в білій твердій полотняній
оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $8.50 з пересилкою.

Замовляти:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

P W-43
HAWRYSH MRS K OCT 85
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1

ISSN 0380-2140

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1